

15

HİCRET YOLLARI

Ömer Şamil K.

HİCRET YOLLARI

Ömer Şamil K.

HİCRET YOLLARI

Ömer Şamil K.

KAYNAK
YAYINLARI

HİCRET YOLLARI

Editör
Hasan Hayri DEMİREL

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Kapak
Ali ÖZER

Mizanpaj
Ahmet KAHRAMANOĞLU

ISBN
978-9944-125-98-7

Yayın Numarası
261

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan Matbaası
Sarnıç Yolu Üzeri No: 7 Gaziemir/İZMİR
Tel: (0232) 252 20 96
Mayıs 2010

Genel Dağıtım
Gökkuşağı Pazarlama ve Dağıtım
Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi
Mahmutbey/İSTANBUL
Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Kaynak Yayınları
Kısıklı Mahallesi Meltem Sokak No: 5
34676 Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20
www.kaynakyayinlari.com.tr

İÇİNDEKİLER

TAKDİM

Arkadaşımız Ramazan Kerpeten, adanmışlık ruhuyla dünyanın her tarafına fedâkârca ve cefâlara göğüs gererek giden eğitim gönüllülerinin hayatlarından bazı kesitler alarak onları bizlere tanıtmaya çalışmış. Onların ideallerini, güçlerindeki sırrı, yolculuklarını, yollarını bekleyenleri, hasretlerini, tarih şuurlarını, dertlerini, çilelerini, sabır ve sebatlarını şehit olarak göç edip gidenlerini, diyaloglarını, hayat tarzlarını bizlere takdim etmiş.

Gerçekten büyük bir emek mahsülü olan bu çalışma, mukaddes göç uğruna genç yaşlarında her şeylerini bırakarak uzaklara gidenlerin destanını bizlere anlatma gayreti içinde.

İnsanların cevher-i hayatları olan evlatları bu hasbî ruhlara teslim edilmiş. Onlar, ahsen-i takvim üzere yaratılmış insan neslinin temiz hamuruna, saf güzelliklerin hammaddesi olan henüz tam şekillenmemiş fıtratına en güzel motifleri işlemek üzere bir kuyumcu hassasiyeti ile hareket ediyorlar.

Ümit ediyoruz ki, bu itinalı ellerin yetiştirdiği gençler yetiştiği zaman bütün dünya için ümitle beklediğimiz sulh-u umûmî temin edilmiş olacak. Hiç olmazsa bu uğurda en ciddi adımlar atılmış olacaktır.

Bu mübarek, bu yüz akımız öğretmenleri takdir ve tebrik ederken, bu kitabı yazarak bizlere güzel bilgi ve hatıralar derleyen arkadaşımız Ramazan Kerpeten Bey'e de teşekkür ederiz.

Abdullah AYMAZ

SÖZE BAŞLARKEN

Onlar; hicret deyip, hizmet deyip yollara düşen, arzın en ücra noktalarına kadar yayılan "karasevdalılar" ve bu kitap da onların vasıflarını tahlil ve ortaya koymaya dönük bir gayretin mahsulüdür.

Bu kitap bir devam mahiyetindedir; "Gidenlerin Ardından Sena" isimli kitabımızın. İlk çalışmamızda; hikâyeleştirme yolunu tercih ederek "Türkçenin yüzakları"nın yetiştiricileri eğitim gönüllülerinin genel ahvallerine değinmiş ve hayatlarından genel kesitler sunarak onların daha yakından tanınmasına çalışmıştık. Bu çalışmada ise, bir adım daha ötesinde onların genel hayat ideologyalarını şemalandırmaya çalıştık.

Devam mahiyetindeki bu kitabımız ise deneme ağırlıklı oldu. İlk çalışmada hikâyeleriyle onlara aşinalık sağlanırken, bu çalışmada onların ahvalinin detay ve tahlillerine inilmeye çalışıldı.

Bu kitabın ortaya çıkmasında çok büyük emekleri geçen değerli büyüklerimize ve arkadaşlarımıza teşekkürlerimizi sunmak istiyoruz. En başta; bu eserlerin her aşamasında himmet ve desteklerini esirgemeyen, her bir harfinde emeği bulunan, hatta yazar hanesinde kendi ismi olması gereken çok değerli büyüğümüz Abdullah Aymaz Hocamıza en derin saygı ve şükranlarımızı sunarken, bu güzel teşviklerinin her daim başımızın üzerinde gezinmesini istirham ediyoruz.

Ayrıca, kitabın yazılması ve yayınlanması konusunda bizlere

teşvikte bulunan Dr. Faruk Vural Bey'e en kalbi teşekkürlerimizi borç biliyoruz.

Son olarak da, bundan önceki kitaba olduğu kadar, bu kitaba da yazıları, notları ve sözleriyle kaynak toparlayan, çok emeği geçen değerli dostum Ali Akız Bey'e de sonsuz teşekkürler ve muhabbetler.

01.01.2008/ Stockholm

Ömer Şamil K.

HİCRET

Hicret

HİCR; ayrılık, HİCRAN; ayrılıktan gelen keder ve sızı demek ve bu kelimelerle göbek bağı bulunan HİCRET ise; bir yerden bir yere göç etmek, kendi memleketini bırakıp başka diyarlara taşınmak demek. Yolculuk; bir yerden bir başka mekânlara taşınma. Ruhlar aleminden başlayarak, ana rahmine, oradan dünyaya, berzaha, ahirete uzanan süreğen bir taşınma var haddizatında. Bu taşınmalar olmasa doğumlar olur muydu, sonsuzluğa kapı aralama olur muydu hiç.

Hicret ve Cennet

İslam takviminin dahi başlangıcı kabul edilen hicret, imanda adeta bir pekişme aracı olarak bahsediliyor Kur'an'da:

"*İman edenler, hicret edenler ve Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cehd edenlerin (çaba harcayanların) Allah katında büyük dereceleri vardır. İşte 'kurtuluşa ve mutluluğa' erenler bunlardır. Rableri onlara katından bir rahmeti, bir hoşnutluğu ve onlar için, kendisine sürekli bir nimet bulunan cennetleri müjdeler.*" (Tevbe Suresi, 20-21)

Hicret Edenlerle Dostluk

Aynı husus ve aynı sıralama bir başka yerde daha akıllara kazınmaktadır. Ayrıca, hicrette geri duranlara karşı takınılacak tavrı da ortaya koymaktadır:

"Gerçek şu ki, iman edenler, hicret edenler ve Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cehd edenler (çaba harcayanlar) ile (hicret edenleri) barındıranlar ve yardım edenler, işte birbirlerinin velisi olanlar bunlardır." (Enfal Suresi, 72)

İman edip de hicret etmeyenlere, onlar hicret edinceye kadar belli bir mesafe koymaktadır Yaratan ve "Sizin onlara hiçbir şeyle velayetiniz yoktur." diye buyurmaktadır. Bu tavır, o insanların kendilerini toparlamaları, bu seferden geri durmamaları için bir ihtar ve zaman tanımadır.

Arkaya Dönüp Bakmadan Yapılan Hicret

Elçi melekler, bu yönde bir hicret tebliğini, Lut peygamber döneminde olduğu gibi Hak'tan getirir:

"Ey Lut, biz Rabbinin elçileriyiz. Onlar sana kesin olarak ulaşamazlar. Gecenin bir parçasında ailenle birlikte yürü (yola çık). Sakın, hiçbiriniz dönüp arkasına bakmasın; fakat senin karın başka. Çünkü onlara isabet edecek olan, ona da isabet edecektir. Onlara va'dolunan (azab) sabah vaktidir. Sabah da yakın değil mi?" (Hud Suresi, 81)

Evet, hicret emri tebliğ olunduğunda 'arkaya bile dönüp bakmadan' gitmek. Bu emir tebliğ olunduğunda, buna boyun eğmeyecek, dik başlılık yapanlar olacaktır, olabilecektir her devirde. O devirde Lut (a.s.)'ın eşi, daha sonralarında İnsanlığın İftihar Tablosu Hz.Muhammed (s.a.s.) döneminde de... O (s.a.s.), Hak'tan aldığı sefer emrini aktardığında birileri, "bağlarım, bahçelerim, evim" dediler geri durdular. Onlara da i'tap aynı şekilde şiddetli olmuştur:

De ki: "Eğer babalarınız, çocuklarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, kazandığınız mallar, az kâr getireceğinden korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden evler, sizlere Allah'tan, O'nun Resulü'nden ve O'nun yolunda cehd etmekten (çaba harcamaktan)

daha sevimli ise, artık Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyedurun. Allah, fâsıklar topluluğuna hidayet vermez." (Tevbe Suresi, 24)

Zulümden Selamete Doğru Hicret

Hicretin tarihteki bir başka tezahür şekli; inanç ve düşünceni yaşayamayınca, daha makul yerler bulmak için yollara düşmektir. Zira her devirde inananlara karşı hoşgörüsüzlükler olmuştur. Kur'an'da geçen şekliyle de, kalplerindeki bu nefreti kelimelere dökenler olmuştur:

"*İnkar edenler, Resullerine dediler ki: 'Muhakkak (ya) sizi kendi toprağımızdan süreceğiz veya dinimize geri döneceksiniz.' Böylelikle Rableri kendilerine vahdetti ki: 'Şüphesiz Biz, zulmedenleri helak edeceğiz.' Ve onlardan sonra sizi o arza mutlaka yerleştireceğiz. İşte bu, makamımdan korkana ve tehdidimden korkana ait (bir ayrıcalıktır).*" (İbrahim Suresi, 13-14)

Bunun müşahhas bir örneği Şuayb (a.s.)'dır:

"*Kavminin önde gelenlerinden büyüklük taslayanlar (müstekbirler) dediler ki: 'Ey Şuayb, seni ve seninle birlikte iman edenleri ya ülkemizden sürüp-çıkaracağız veya mutlaka bizim dinimize geri döneceksiniz.' (Şuayb:) 'Biz istemesek de mi?' dedi, 'Allah bizi ondan kurtardıktan sonra, bizim tekrar sizin dininize dönmemiz Allah'a karşı yalan yere iftira düzmemiz olur. Rabbimiz olan Allah'ın dilemesi dışında, ona geri dönmemiz bizim için olacak iş değildir. Rabbimiz, ilim bakımından her şeyi kuşatmıştır. Biz Allah'a tevekkül ettik.' Rabbimiz, bizimle kavmimiz arasında 'Sen hak ile hüküm ver,' Sen 'hüküm verenlerin' en hayırlısısın.*" (Araf Suresi, 88-89)

.

Yine bir zulümden, küfürden uzaklaşma destanı; Kelimullah Hz. Musa'nın (a.s.) çöller, denizler aşmasının kıssası şöyledir:

"*Musa'ya: 'Kullarımı gece yürüyüşe geçir, çünkü izleneceksiniz' diye vahyettik. Bunun üzerine Firavun şehirlere (asker) toplayıcılar*

gönderdi. 'Gerçek şu ki bunlar azınlık olan bir topluluktur; ve elbette bize karşı da büyük bir öfke beslemektedirler. Biz ise uyanık bir toplumuz.' (dedi)." (Şuara Suresi, 52-56)

Zulümden kaçmalar, zulüm dolu, günah dolu ortamlardan uzaklaşarak daha emin yerlere sığınmalar... Dinini, inancını daha rahat yaşayabilmek için... Bunların sembolleştirildiği kimseler Ashab-ı Kehf (Mağara Ashabı) gençleridir. Halleri Kur'an'da aynen şöyle tablolaştırılır:

"*O gençler, mağaraya sığındıkları zaman, demişlerdi ki: 'Rabbimiz, katından bize bir rahmet ver ve işimizden bize doğruyu kolaylaştır (bizi başarılı kıl).*"

"*Biz sana onların haberlerini bir gerçek (olay) olarak aktarıyoruz. Gerçekten onlar Rablerine iman etmiş gençlerdi ve Biz de onların hidayetlerini artırmıştık.*" (Kehf Sûresi, 10-20)

(Bu mağara ehlinin hâlleri, sonrasında gelecek olan Kutsîler zümresinin yaşanmış ve yaşanacak ahvaline ışık tutar. Işık Evleri'nde nurlanma ve uyku misal bir dönemden sonra dirilme.)

Ahir Zaman Peygamberi (s.a.s.)'in vahiy arifesinde sığındığı Hira Mağarası'ndaki sığınma da Ashab-ı Kehf'inki gibi bir ilk çekilmedir. Küfürden sığınma, nurlanma... Sonrasında yaşadığı hicretindeki yareni, yoldaşı, Sıddık-ı Ekber'i "üçünün ikincisi" Hz. Ebu Bekir (r.a.) ile hicret ederken sığındığı Sevr Mağarası'ndaki ahvali de hicrette zulümden sığınmaya müstesna başka bir semboldür.

Eğitim Yolunda Hicret

Hayatı hicret gergefiyle örülü bir Ulu Peygamber daha vardır ki o da Hz. İbrahim (a.s.)'dır. Kur'an'ın tasdikiyle, kuvvetli imanı ve büyük ümmiyesiyle tek başına bir ümmet kabul edilen Hz.İbrahim (a.s.); Urfa, Şam, Mekke arasında mekik dokumuştur. Onu uzun bir sefer bekler; Nemrut'un ateşleri arasından

geçer. Mekke'de evlattan geçer. Ardında sönmez bir çerağ bırakır, kendisine uyacak olan Hanîflerine büyük bir kurtuluş geçidi açar da gider.

Hz. İsa da kısa hayatını hep hicretle geçirir. Öz yurdundan ta küçüklükten annesiyle birlikte ayrılmış, başka diyarlarda büyümüştür. Son demlerine kadar da koca bir coğrafyayı baştan başa adımlamış, gezdiği her yere kendi soluklarını katmıştır. Namı olan Mesih'in bir anlamı da çokça gezen demek değil midir ki...

İnsanları eğitmek ve doğru, güzel yola çağırmak için yollara düşmek de bir peygamber mesleğidir haddizatında. Günümüzde bunu yaşatanlara ne mutlu fakat bunun kolay olduğunu kim söylemiş? Bu kitabı okurken, bu hicret yolculuğunda yaşananlardan ibretler gördüğünüz gibi, o yolun bazı erkanlarını –kısmen de olsa– görebileceksiniz.

KUTLU GENÇLER TOPLULUĞU

O gençler topluluğu... Peygamberimize sahip çıkan sahabeler topluluğu da öyle değil miydi? En büyükleri otuzlu yaşlardaydı.

Efendimize sahip çıkan gençlerden bazıları ve yaşları şöyledir:

* Hz. Ali (10),
* Zeyd bin Harise, Talha (15-17),
* Abdurrahman bin Avf (17),
* Sa'd bin Ebi Vakkas (17),
* Abdullah bin Mesud (15),
* Abdullah bin Ömer (13),
* Zübeyr bin Avvam (16),
* Mus'ab bin Umeyr (18-20),
* Osman bin Afvan (24),
* Ebu Huzeyfe (30),
* Ebu Udeybe bin Cerrah (31)

Genç erkekler gibi genç kız ve hanımlar da İslam'ı ilk seçenler ve Peygamber Efendimiz'in ilim ve irfan halkasına katılanlar arasında yer alıyorlardı. Fatıma binti el-Hattab (Hz. Ömer'in kardeşi), Hz. Ebubekir'in kızları Esma ve Aişe bunların başında gelmektedir. Bu anlamda İslam'ın bir gençlik hareketi olduğunu söylemek mümkündür.[1]

---

[1] Ailem Dergisi, sayı: 234. Hayatın İçinden.

Onların en güzide temsilcilerinden birisi de Hz. Musab bin Umeyr (r.a.) idi. O daha yirmili yaşlarda, ardında bir servet ve ihtişamı bırakarak Mekke'den Medine'ye hicret etmişti. Müslümanların Medine'ye hicret etmesi ve Mekke'de gördükleri zulüm ve baskılardan kurtulmalarına zemin hazırlamaya çalışıyordu bir yönden de.

Tek başınaydı. Kalpten inandığı dinini anlatmak için gittiği bu diyarda hiçbir şey yoktu yanında. Bir bahçede oturup dinini anlatırken kılıçlarını çekmiş gelen insanlar vardı, kendisini katletmek için. Onun tavrı ise çok sıcak ve mülayim idi: "Hele bir otur dinle, hoşuna gitmezse buyur dilediğini yap."

Hz. Muhammed (s. a. s.) henüz 21 yaşında iken Muaz bin Cebel'i Yemen'e vali tayin etmiş, ona vefa ve sevgi duyguları içerisinde davranmıştı.

Yine başka bir genç olan Ebu Huzeyfe, Kureyş liderlerinden inançsız olarak ölen Utbe'nin oğluydu. Babasından sonra Kureyş liderliği kendisini bekliyordu. O, bütün servet, itibar ve rahatlığı terk ederek, İslam'la birlikte çileyi ve fakirliği seçti.

Böyle inanmış gençler topluluğu arza dağılarak bir saadet devrinin başlamasına önayak olmuşlardı.

Günümüze gelindiğinde aynı saffet ve durulukta bazı gençler dünyanın dört bir yanında eğitim seferberliği ile duygu ve düşüncelerini taşıyorlar. Nice koca koca insanlar, büyük titre sahip insanlar var ki, çevresinde birkaç kişiyi toplayamıyorlar. Bu gençler ise kıt imkânlarına rağmen çok büyük işler başarıyorlar. Sıfır imkânla dev müesseselerin ortaya çıkmasına dair o kadar çok hadise var ki... O kutlu genç topluluğundan Ortaasya'da bulunmuşlardan birisinin anlattıklarını buraya yansıtırken, onların yaşadıklarına ışık tutmuş oluruz umarım:

"Hepimiz gençtik. Müdürümüz gençti. Bizden iki ya da üç yaş büyük. Okul İngilizce eğitim verdiği için oldukça ilgi çekiyordu. Ama ilk sene o kadar çok kişi bilmiyordu tabi.

Veliler geldiği zaman muhatap olarak biz gençleri bulurlardı. Bilmiyorum içlerinden ne geçirirlerdi ama “Siz devam edecek misiniz?” sorusu en çok muhatap olduğumuz sorulardan biriydi. Biz bu soruya karşı, ‘Elbette’ derdik ve endişelerini gidermeye çalışırdık. Öyle ya, bir iki yıl durup gidecek olsak, çocukları bir kaç yıllarını kaybedip ortada kalırdı.

Bazı veliler açık sözlüydü. ‘Bu öğrenciler sizi dinlemezler, siz daha çok küçüksünüz.’ diyenler oluyordu. Öğretmen dediğin şöyle kırkını geçmiş olmalıydı herhalde veya en azından kırkının üzerinde birkaç kişi olmalıydı ki gençleri yönlendirsin. Yıllar sonra bir başka veli şöyle diyecekti: ‘Siz buraya geldiğinizde hepiniz çocuk gibiydiniz. Burada ilk defa saçınıza ak düştü, bazınız saçlarını burada döktü, bazınız da burada bıyıklandı’ Okulun duvarını süsleyen daha önce beraber çekildiğimiz fotoğraflar da aynı şeyi söylüyordu. Ama düşündükleri gibi çıkmıyor, kendi çocukları bizi daha çok dinliyor, bizimle daha çok olmak istiyordu.”

Onların ilham kaynaklarından büyük bir mütefekkirin: “Bizler kuru üzüm çöpleriyiz, Allah bizleri vesile kılarak bu sulu üzüm tanelerini bahşediyor.” sözleri, arkadaki büyük güce işaret ediyor.

DÜNYANIN UFKUNDA AĞARAN TÜRKÇE'NİN YÜZAKLARI

Dünyanın dört bir tarafından gelen değişik ırk ve milletten çocuklar ve gençler Türkçe Olimpiyatlarında Türkçe yarışmışlardı. Bazıları Türklerden iyi Türkçe konuşuyor, Türkçe şiirler ve şarkılar söylüyordu. Bu güzel tablo, ileride Türkçe'nin bir dünya dili olacağının müjdecisi mahiyetindeydi.

Evet, dünyanın 5 kıtasından ve 100 ülkesinden gelen 550 öğrencinin yarıştığı 5. Uluslararası Türkçe Olimpiyatlarından bahsediyoruz. 24 Mayıs - 3 Haziran tarihleri arasında gerçekleşen Türkçe Olimpiyatları, hafızalarımızdan silinmeyecek renkli görüntü ve hatıralarla geçmişti, 10 günlük olimpiyat süresince yaşananlar, öğrencilerin Türkiye ve Türkçeyi ne kadar sevdiklerini, bir Türk kadar iyi Türkçe konuşabileceklerini ortaya koyarken, gençlerin Türkçeyi bir 'sevgi ve barış dili' olarak görmeleri bir hayli mânidardı.

Türkiye'den binlerce kilometre uzakta, adını ve yerini pek bilmediğimiz Tanzanyalı bir genç İstiklal Marşı'nı Türkçe okusa ne hissedersiniz ya da Amerikalı bir öğrencinin ustalıkla ney üflediğini veya Faslı bir genç kızın sanatçı Sezen Aksu'nun şarkılarını beklenenin üzerinde bir ustalıkla söylediğini görmek sizi nasıl etkiler? Vietnamlı çocukların 'Ham Çökelek'i, Senegalli öğrencilerin ise 'Silifke'nin Yoğurdu'nu en az Türkler kadar güzel oynadıklarına gözleriniz inanır mı acaba; ya da Laos'taki bir öğrencinin kendisine çok sevdiği Elif öğretmeninin adıyla hitap

edilmesini istemesine. İnsana neredeyse imkânsız gibi görünen bu olaylar, 5. Uluslararası Türkçe Olimpiyatları'nda gerçeğe dönüşmüştü. Olimpiyat için dünyanın dört bir yerinden gelerek Türkçe bilgilerini yarıştıran öğrenciler özel becerileriyle de göz doldurdu.[2]

Türkiye'de dolu dolu 15 gün geçiren çocukların hepsi dönüşte, Türkiye sevdalısı olarak ülkelerine geri döndüklerini ifade ederlerken, onlar artık yaşadıkları ülkede Türkiye'nin birer fahri konsolosu olmuşlardı.

---

2 Süleyman Çiftçi, Norveç Zaman, Eylül 2007 aylık versiyonu.

‘NORVEÇLİLERE ÖĞRETİRİM..’

Norveç’teki Prizma Eğitim Merkezi’nde Türkçe öğrenen Petter Maehlum, Türkçe Olimpiyatları organizasyonu karşısında adeta büyülenerek hocasına, “Hocam buraya seneye tekrar gelebilir miyim?” diye soruyor. Hocasından, “Hayır, herkes sadece bir kez gelebiliyor.” cevabını alan Petter’ın biraz düşündükten sonra verdiği cevap insanı duygulandıracak cinsten: “O zaman ben de Norveçlilere Türkçe öğretir, onların başında sizin gibi öğretmen olarak gelirim.”

Amerikalı Brett Rowley ise bir buçuk yıldır ney üflüyor. Ney’e bağlılığının sevmekle ilgili olduğunu söyleyen Rowley, 5. Uluslararası Türkçe Olimpiyatlarında büyük ilgi gördü. Arizonalı mühendis bir ailenin tek çocuğu olan Rowley, Türkçede en çok eklerin kendisini zorladığını anlatıyor. İstanbul’un tarih ve modernliği bir arada barındıran ender şehirlerden biri olduğunu düşünen 16 yaşındaki Rowley sözlerini şöyle sürdürüyor:

“Ney üflemek için çalışmaya başladığımda çok zorlandım. Çünkü gerçekten oldukça maharet gerektiren bir iş ama Türkiye’yi ve Türkleri yurtdışında anlatan önemli bir unsur. Maalesef Türkiye Amerika’da yeterince tanınmıyor.” Üstad Necip Fazıl’ı çok seven ve bazı şiirlerini ezbere bilen Rowley, iyi bir Galatasaray taraftarı.

GHİTA'DAN 'SEZEN' ŞARKILARI

Sezen Aksu, Candan Erçetin ve Zara'nın şarkılarını seslendiren Faslı Ghita Slavi de sekiz aydır harıl harıl Türkçe çalışanlardan. Hafta sonları aldığı özel kurslarla kısa sürede çok iyi Türkçe konuşmaya başlayan Slavi, seslendirdiği şarkılarla büyük ilgi görüyor. Sezen Aksu'nun 'Belalım', Candan Erçetin'in 'Yalan' ve Zara'nın 'Zeytinyağlı Yiyemem' isimli şarkılarını söyleyen Slavi, bu parçalara birer - klip bile çekmiş. Polis şefi olan babasının Türkçe öğrenip konuşmasından mutlu olduğunu belirten Slavi, ilk defa geldiği Türkiye'ye hayran kalmış. 13 yaşındaki Faslı genç kız ilk günlerde Türkçeyi öğrenmekte çok zorlansa da kendisini farklı kılan bu durumdan büyük onur duyduğunu dile getiriyor.

HOCAM TÜRKÇE KONUŞUN

Göz yaşartıcı hatıraları bizzat yaşayanlardan biri de Türkçe Olimpiyatları'nı düzenleyen Uluslararası Dil Öğretimi Derneği Başkanı Prof. Dr. Ali Fuat Bilkan. Bilkan Moğolistanlı öğrencilerin yarışmalara hazırlandığını görüyor ve "İnşallah - altın madalya alırsınız" temennisinde bulunuyor. Karşılığında tam bir Türk cevabı alıyor: "Hayırlısı olsun"

Bilkan, Hindistanlı öğrencilerle karşılaşınca İngilizce, 'What is your name?' diye soruyor. Öğrencilerden biri kendisine, "Hocam, lütfen Türkçe konuşun." diye cevap veriyor.

LİSAN SIKINTILARI

Türkçenin yüzakları var artık, dünyanın her yanında. Bu yüzaklarını yetiştiren, emek veren nice isimsiz kahraman var. Onların her birisinin ayrı bir hikâyesi var.

Düşünün bir kere, belki çoğu daha üniversitesinden yeni mezun olmuş, eline diplomasını alıp koşmuş dünyanın bir sathına. Gittiği yerdeki halkın çoğunun dilini bilmez, hâlini bilmez. Sadece yapması gerekeni bilir; bütün ruhunu ve varlığını ortaya koyarak, gideceği yerdekilere değerlerini hakkıyla taşımak. Eğitim meşalesini en ücralara kadar taşıyıp çerağlar tutuşturarak karanlık hiçbir yer bırakmamak.

Kolay olmadı haliyle. Onların yaşadıklarından bazı kesitler sunmak istiyoruz ki, onların ahvaline vakıf olunabilsin...

Lisan sıkıntısıyla ilgili hikâyeler bitmez, hemen her arkadaşın bununla ilgili birkaç anısı mutlaka olmuştur. Ortaasya'da görev yapan Mehmet Bey'e otobüste, yaşlı bir kadın saati soruyor. Kadının saat sorduğunu anlamıyor, başını iki yana sallayınca, kadın kolundaki saati gösteriyor. Mehmet Bey, saati sorduğunu anlıyor ama nasıl cevap versin? Kol saatini kadına doğru tutuyor. Yaşlı kadın saate bakıyor ama gözlerini göstererek pek iyi görmediğini anlatmaya çalışıyor. Mehmet Bey de ne yapsın; eliyle ağzına işaret ederek ve de garip sesler çıkararak dilsiz taklidi yapıyor. Neticede kadın saati öğrenemeden oradan ayrılıyor.

Markette yumurta sormak için tavuk taklidi yapanlar, Rusça'da yumuşatma işaretinin sebep olduğu farklı telaffuz meselesinden dolayı istediği tuzu bir türlü alamayanlar, yaptığı hatadan dolayı özür dileyeceğine, yine yanlış öğrendiği 'bana çok faydalı oldu' diyenler, sokakta sigara soran gençlere, 'sigara kullanmıyorum' diyeceği yere' ben tavuk değilim.' diyenler...

Tataristan'da iki öğretmen arkadaş veli ziyaretlerine gidiyor. Tuncay Bey anlatıyor; "Ben tecrübesiz, Türkçe öğretmeni Hüseyin Bey tecrübeliydi. O, az da olsa Tatarca konuşuyordu. Ben de susup onların konuştuğu kelimeleri yakalamaya çalışıyordum. Üç beş ayda bir hayli Tatarca öğrendim. Türkçe'ye yakındı. Birkaç ekle işi hallediyorduk. –Mek, -mak mastarı yerine –ırga, -irge dedik miydi Tatarca konuşmuş oluyorduk. Mesela: 'Çalışmak lazım'ın Tatarcası, 'İşlerge kirek' idi. Edebiyatta Dede Korkut'tan 'kup'un 'çok' anlamına geldiğini biliyorduk. 'Kup işlerge kirek.' deyince 'Çok çalışmak lazım.' demiş oluyorduk ve bundan çok mutluluk duyuyorduk, Tatarca meramımızı anlatıyorduk ya... Zaten bir öğrenciyle ilgili tavsiye edilebilecek en önemli söz buydu herhalde.

Bazen uzun uzun Tatarcamızı döktürüyorduk(!). Veliler çok memnun oluyordu. Hatta 'Ya bu Türkçe Tatarca'ya ne kadar da benziyormuş.' diyenler oluyor, moralimizi bozuyorlardı. Biz yarım saattir Tatarca konuşuyorduk halbuki. Yeni arkadaşlar hiç konuşmayınca, velimiz soruyordu, "Arkadaşınız anlamıyor galiba", diye. Dil bilen arkadaş, o anlıyor ama konuşamıyor, deyince ev sahibi bütün içtenliğiyle esprisini patlatıyordu:

'Köpek gibi, demek ki. O da anlar bizi, ama konuşamaz.' Ardından kahkayı patlatıveriyordu. E biz de yutuyorduk."

Yutmak... Her söz ve davranışı sinede eriterek yoluna, vazifene devam etmek. O civanmertlerin genel serüveni...

İstanbul'da bir vesileyle dünyanın dört bir yanından bir araya gelmiş insanların ortak dil olarak Türkçe konuşması sizi

ne kadar heyecanlandırıyorsa; "Hocam bu çiçek bu pencereye muvafık düşmemiş", deyip işin edebiyatına kadar inen öğrenciler de bir o kadar sevindiriyordu.

Lisan yetersizliği bile vazifeyi yapamamaya bahane değil. Bir aşk-şevk abidesi gönüllü, bu konudaki yetersizliğine rağmen düşmüş yollara. Hem de ne yol. Uzak doğunun en uzaklarında bir ülkeye. (Ülkenin ve arkadaşın isimleri şimdilik bizde mahfuz kalsın.)

Bu gayretkeş arkadaşımız; çok okumuş, kelime ezberlemiş ama İngilizce cümle kurmayı kavrayamamış. pes etmemiş. İş başa düştü bunu kendim halledeceğim, deyip yapmış "self-İngilizce"sini. Herkes anlasın diye sade ve yalın bir uslüp kullanmış.

En büyük yardımcı kelimeler doğal olarak "yes" ve "no" olmuş. Öyle ki bu iki sihirli kelimeyle dört işlem yapar gibi olumlu-olumsuz, ünlem-soru ve bütün zamanlarda konuşmayı başarmış.

Önemli bir nokta var, o da vurgu. Bu iki kelime üzerinde vurguyu öyle bir ayarlıyor ki, ne demek istediğini şıp diye anlıyorsunuz.

Mesela "Adil, yes?" Sorusu ne olabilir? "Adil evde mi?" demek.

"Tea, yes?" Çay içiyor muyuz?

"Apple no?" Elma bitti mi?

Bunlar daha birşey değil. "Namaz, finish, yes?" ne olabilir sizce? Söyleyeyim; "Namaz kıldınız mı?" demek. "Yiyor, içiyor, yatıyor ama çalışmıyorsunuz." Sizce bu gayretli arkadaşımız bunu nasıl söyler? Şöyle; "Eat yes, drink yes, sleep yes but work no."

Bu güzel hatıraları anlatan oradaki bir arkadaş diyor ki:

"Bu abimizi bir de sabah namazına çağırırken görün:

'Heyy, sleep no, sleep good no, namaz good ye.' Ne manaya geldiğini tahmin bile edemezsiniz. Ama kendisi 'uyumayın, namaz uykudan hayırlıdır, essalatu hayrum minen-nevm' demek istiyor."

Peki yes ve no ile zamanlar nasıl oluyor derseniz bir cümleyle şöyle; "I go yesterday school yes, l go today school yes but I go tomorrow school no" İşte bu kadar basit: "Okula dün gittim, bugün gittim, ama yarın gitmeyeceğim."

'Yes' ve 'no'nun maharetlerinin yanı sıra dostumuzdan İngiliz diline kazandırılmış bir deyim var ki, ödül verilse değer. Nedir o? "Think problem" Herhangi bir anlam veremiyorsanız bir örnekle yardımcı olalım. Kendisine şöyle bir soru soralım "How are you abi, how is your health?" Cevap: "I'm fine but think problem." Hala işin içinden çıkamadıysanız çıkarayım, "Think problem"; moralim bozuk, demek.

Türkmen Bey ilk defa Hindistan'a gelirken, uçakta yanına bir Sih düşüyor. Çat pat İngilizcesiyle ve medeni cesaretiyle o şahısla diyalog kuruyor. Adamın ne iş yaptığını öğrenmek, bildiği kelimelerle sonuç almak istiyor. Öğrenci olup olmadığını öğrenecek, Soruyor:

– Are you stupid?

Adam epey bozuluyor tabi. (Zira arkadaşımız, Are you student? Yani siz öğrenci misiniz diyeceğine, Are you stupid demekle, "Siz aptal mısınız?" demiş bulunuyor.)

Bir uzak doğu ülkesinde bulunan Mehmet Ali Bey yanına Türkiye'den gelen bir dişçiyi de alarak komşu şehirde yaşayan Önder Bey'in ziyaretine gidiyor. Beraber bir lokantaya gidiyorlar ki berbat mı berbat bir yer. Yedikleri yemeğin yapıldığı yeri görmek isteyen İngilizce bilen dişçi lokanta sahibinin yanına gelip diyor:

– I want to see your chicken.

Tabi lokanta sahibi sadece sebze yemeklerinin olduğunu, tavuk olmadığını anlatmaya çalışıyorsa da dişçimiz ısrarla:

– I want to see your chicken, diyor.

Mutfağın İngilizcesinin "chicken" (tavuk) değil de "kitchen" olduğunu Mehmet Ali Bey'in müdahalesiyle anlıyor.

Hakan Bey'le Osman Bey doktora gidiyorlar. Osman Bey üşütmüş. Doktor öksürüp öksürmediğini soruyor:

– Do you cough, diyor.

Osman Bey teşekkür ediyor:

– No, thanks. I won't take coffee.

Bu bahsi, buna dair güzel bir hikâye ile bitirelim. Rusya'nın Çilebinski eyaletine –nihayet– biyoloji öğretmeni olarak gelmişti. Nihayet, diyorum, çünkü buraya gelmek için ön-şart olarak 'İngilizce bilmek' vardı ama o pek bilmemesine rağmen o kadar ısrar etmiş, o kadar yalvarmıştı ki, artık onu kıramamışlardı. İhtiyaç fazla olunca onu da kabul etmişlerdi. Evet, artık o da hicret kervanındaydı, o da bu yükü büyük konvoyun fertlerinden birisiydi. Bunları düşündükçe hâlâ içi kıpır kıpır idi.

İlk yıl derslerini Türkçe olarak anlattı minik Rus talebelerine. Gerçi okulda İngilizce ders kitapları vardı ama o İngilizce bilmediği için mecburen Türkçe anlatıyordu.

Gerçi onun samimi gayreti ve çabası, çocukları öğrenmeye kamçılıyor, açığı kapatıyordu. Evet, çocukların dili Rusça, öğretmenin dili Türkçe, kitaplarınki ise İngilizceydi ama kervan yürümeliydi.

Ertesi yıl tayini başka bir eyalete çıkmıştı. Orada da bir iki hafta dersleri Türkçe anlatmıştı. Bir gün Genel Müdürü arayarak, utana sıkıla: "Canım kardeşim. ya İngilizce anlat, ya da Türkiye'ye geri dön." demişti. Bunu demek zor olmuştu ona da; zira bu arkadaşın samimiyet ve gayretlerini takdir ediyor, onu çok seviyordu ama şartlar bunu gerektiriyordu ve öğrencilerin

en iyi eğitimi alabilmesi için de şartların en iyisi oluşturulmaya çalışılıyordu.

Sözünün devamında ona bir hafta süre tanımıştı genel müdürü. O da hak veriyordu müdürlerine, şartlar bunu gerektiriyordu, ama bu hayır yarışında geri kalmak da istemiyordu.

Bir hafta boyunca sürekli düşündü. "Madem öyle, dönmeliyim." diyordu. Arkadaşları da öyle düşünüyordu. Öğrencilik hayatı boyunca tuttuğu bir işi hiç yarım bırakmamıştı, uğraştığı her sahada hep başarılı olmuştu. Kulağında asrın garibinin sözü: "Talebelerim hep sınıflarının en iyisidir."

Duasını almak için gittiği o nurani zât, gözlerinin içine bakarak:

"Durmuşluğun olgunluğuna işaret olsa gerek, Ali zaten belli. Dedeliğin de kemale ermene vesile olur inşaallah." diye ismen dua etmişti.

Bu dua bir cuma namazından sonraydı. O da zaten bir cuma günü doğmuştu ve işte yine bir cuma günü karar vermişti: "Derslerimi bundan böyle İngilizce olarak anlatacağım inşaallah."

Evet, karar vermişti, ne yapıp edip bu dili öğrenecek ama geri dönmeyecekti. Bunun tereddütünü her düşündükçe, gözünün önüne o nurani zat geliyordu ve "Dur bakalım, nereye böyle?" der gibiydi.

Her gün saatlerce çalışıyordu, konuları su gibi içiriyordu.

Neticede İngilizceyi öğrendi ve derslerini ingilizce anlatmaya başladı. Orada öğretmenliğinin sekizinci yılını da doldurmuştu. Derslere kitapsız, deftersiz girdiği günlerde bile yine hep O'nun (c.c.) izniyle başarılı oluyordu. O yıl olimpiyatlara hazırladığı altı öğrencisinin altısının da derece alması tesadüfle açıklanamazdı.

GİDİLEN YERİN SEVDİRİLMESİ

Uzak doğudaki Ali Akız anlatıyor:

"Gelen esnaflar pislikten ve kokudan pek bizar. Buraya gelenlerin hemen hepsinin yüzünden düşen bin parça. Havalimanından çok kimseyi karşıladım. Herkesin sorduğu: 'Hocam bu koku ne ya? Yakınlarda bir yerde fabrika filan mı var?' oluyor. Ayrılırken de, 'Allah size yardım etsin, gerçek hizmeti kim yapıyor biz biliyoruz hocam', diyorlar. Yüzümüze acıyarak bakıyorlar. Koşar adım uçağa gidiyorlar."

Efendimiz Mekke'nin kuru ve güzel havasını bırakıp Medine'nin nemli havası ve sulak toprağına ayak basınca değişik hava, iklim ve hayat şartları karşısında zorlanmış ve şöyle dua buyurmuş:

"Rabbim bize Medine'yi sevdir." Hicret edenlere ne güzel bir dua öğretiyor öyle, muhacirlerin en güzeli Efendimiz (s.a.s.)

Bu duayı duymuş olan Ahmet isimli öğretmen, o kokulu beldeye gelen her insana: "Abi Medinemize laf söyletmeyiz. Burası bizim Medinemiz." diye tembihliyordu. Bunu diyen arkadaş, ekliyordu:

"Öyle ya, koksa da, pis olsa da Medinemiz işte. Olmasaydı nereye göçecektik."

Bangladeş'ten bir iş için gelen bir öğretmen arkadaşı konuşturuyoruz, onda da aynı ruh, aynı kelimeler. İsveç'e gelmişti bir programa ama gözü hep yoldaydı, vazife yapacağı yerdeydi.

Havaalanında uğurlarken gözleri buğuluydu, biran önce vazife yerine gitmek istiyordu. "Allah vazife yaptırdığımız yerleri ve insanları bizlere o kadar sevdirmiş ki, onlar olmadan, orası olmadan yapamıyoruz. Dünyanın her neresinde olursa olsun, hangi arkadaşa sorarsam sorayım aynı şeyi söylüyorlar." diyordu.

Demek Allah onlara gittikleri yerleri sevdiriyor; oraları benimsemeleri ve faydalı olabilmeleri için. Onları da oradaki insanlara sevdiriyor şüphesiz. Bu kadar sahip çıkılmayı, büyük muvaffakiyetleri neyle izah edebiliriz ki başka.

TOPRAĞA DÜŞEN CANLAR

Gittikleri yerlerde bir nişane gibi toprakta yatan, "Beni buradaki okulumun bahçesine gömün." diyen ve nitekim öyle yapılan niceleri var. Kimisi de daha minicik evlatlarını verdi bulunduğu hicret topraklarına. Bunların hepsi sümbül verecektir vakti zamanı geldiğinde.

Kimisi de var ki, vücundan azalar bıraktılar, Süleyman Öğretmen gibi. Onun hikâyesi, bir adanmışlığın destanı olduğu kadar, onların ruh halini özetleme adına bulunmaz bir misaldir. Bir dostumuz onunla ilgili hatırasını kelimelere şöyle döküyordu;

"Daha onu tanımadan hakkında birçok şey duymuştum Süleyman Abi'nin. Haftada bir yaptığımız sohbetlerde bize tefsir anlatacaktı. Böyle bir programda tanımıştım kendisini ilk. Konuşması insanın ruhunu okşuyor ve anlatılanlar insanın kalbinin ve kafasının en derinlerine nakş oluyordu. Hâl ve hareketlerinde hep sünnetin izi görülüyordu. Belki de Efendiler Efendisini (s.a.s.) her gece görüyordu rüyasında, o yüzden hareketleri O'na (s.a.s.) benziyordu bu kadar çok. Buydu bence tek açıklaması halinin, yoksa bir insanın uykunun en derin zamanında bile yönünü sağa doğru çevirirken salavat getirmesi başka ne ile açıklanabilinirdi ki...

Daha lise yıllarından belliydi civanmertliği. İstanbul Fen Lisesini çok iyi bir derece ile bitirmiş ve sınavda da çok iyi bir puan almış ve ilk tercihi olan Marmara Matematik Öğretmenliğine

girmişti. Tabi ya, nesillere ilim ve irfan nurunu saçmanın en iyi yoluydu öğretmen olmak. Peygamber mesleğiydi bu. Buna böyle inanmış ve inandığı ile amel etmişti.

Üniversitenin son senesiydi. Kazakistan'a acilen matematik bilen belletmen lazımdı. Okulunun bir dönemi daha kalmış olmasına rağmen "Lebbeyk" dedi Süleyman. Kazakistan'da geçen bir yıla yakın hizmet döneminden sonra gelip okulunun kalan kısmını bitirdi. Hizmet eri tam teşkil hazırdı ve ikinci hicretin sevdasıyla yanıyordu kalbi. Bu sefer Bangladeş dediler.

Destanın yazılacağı, destanının yazılacağı ülkenin yolunu tuttu Süleyman Öğretmen, tam bir teslimiyet ile. Küçük bir binada yirmi civarı öğrenciyle başlatmışlardı okulu. Bir de küçücük yurtları vardı bazı okul öğrencilerinin ve kendisiyle beraber bekar öğretmenlerin kaldığı. Bu mağduriyetler coğrafyası, iklimiyle, eğitimiyle değişik ve alışılması zor bir ortamdı.

Umut dolu yeni bir sabahta aceleyle yurttan çıktı Süleyman Öğretmen. Her zaman yaptığı gibi bir bisiklet rikşaya[3] bindi okula gitmek üzere. Rikşa okula doğru uzanan ana yola girdi hızlıca ama yandan gelen kocaman otobüsü farkedememişti. Otobüsün acı firen sesi ile irkildi Süleyman Öğretmen ve kendisini koca otobüsün altında buluverdi.

Son bir hamle ile kendini geriye doğru atmasına rağmen bir ayağını kurtaramadı otobüsün tekerleklerinden. Otobüsün altında sürüklendikten sonra kalıverdi acı ile kıvranan vücudu yolun kenarında. Ayağını hareket ettiremiyor, ters dönmüş ve ezilmiş ayağına dönüp bakamıyordu bile. Ya Rabbi o ne acıydı, bayılmayı istiyor ama bayılamıyordu da. Bu dehşet acıydı son hatırladığı.

---

3 Özellikle Hindistan altkıtasında ve Uzak Doğu'da kullanılan üç tekerlekli taksi.

Süleyman Öğretmen kendine geldikçe o son hatırladığı acıyı duymaya başladı ayağında. Gözünü açınca can yoldaşlarından birini gördü başında bekleyen. Yorgun sesiyle:

'Ayağım çok ağrıyor şunu düzeltiversene azıcık.' diyebildi. Başındaki arkadaşı bayılıp kalıverdi oracıkta.

Dışarıda bekleyen diger arkadaşları gelip çıkardılar bayılanı. Ağlamalar, sızlamalar uğultu halinde duyuluyordu dışarıdan. Neler olduğunu anlayamıyordu. Biraz sonra başka bir dostu girdi içeriye göz yaşlarıyla. 'Ne olur şu ayağımı düzeltiver çok ağrıyor' dedi ona da bitkin sesiyle. Hıçkırıklar içinde gelen cevap şimşek gibi çaktı beyninde:

'Ayağını kestiler be aslanım'

İş dolayısıyla bir kaç gün sonra şehre gelebilen Genel Müdür teselli için girdi yirmili yaşların başlangıcındaki gencin yanına:

"Üzülme" dedi gözü yaşlı, "Daha gençsin, tedavi ettiririz seni, ayağını yaptırırız inşaallah." diye devam etti. Cevap yiğitçe idi "Abi ben ayağıma ağlamıyorum. Her gece rüyamda öğrencilerimle kırlarda koşup oynuyorum. Artık nasıl koşacağım."

Rabbim bu şuuru bizlere de nasip et. Bir ayağını kalçadan aşağı kaybettiği halde; "Niye geri dönüyorum, ben oraya dönmeye gitmemiştim ki." deme şuurunu. Takma ayağı yapılır yapılmaz dimdik durup bir daha hicret talep etme şuurunu. İşin sahibi tarafından gitme burda kal dendiği zaman üzülme şuurunu.

ULU ÇINAR'IN SÜRGÜNLERİ

Öyle büyük bir ağaç düşünün ki; ucu göğün tavanına dek varmış ve dalları doğunun bir ucundan, batının en uç noktasına kadar uzanmış. O ağaçtan, öyle bir "Nûr" çıkmakta ki, güneş çok hafif kalır yanında. Bâzen görünüp, bâzen kaybolsa da, muazzam "Nûr"u, an be an artmakta. Bâzı insanlar, o ağacın dallarına tutunmaya çalışırken, bir kısmı da, onun köklerini kesme çabasında.

Evladı Ebu Talip'le birlikte rüyasını tevil yaptırmak için o devrin en meşhur kahinlerinden birisine giden Abdülmuttalip, böyle anlatıyordu rüyasını. Hâlâ tesirinde olduğu bu hakikatli düşünü anlatmaya devam ediyor:

"Ağacın bir dalını tutmak için el uzattıysam da, ulaşamadım."

Rüyayı dinlemekte olan kâhinin, yüzü değişti:

"Ey Kureyş'in reisi, bu rüya bize büyük bir haber veriyor. Yakında senin sulbünden bir Peygamber gelecek, doğuya ve batıya mâlik olacak, insanlar O'na uyup, dinine girecek."

Sonrasını bizlere kendisi anlatıyor Abdülmuttalip:

"Kahin oğlum Ebû Tâlib'e nazar ederek; 'Bu, o Resûl'ün amcası olsa gerek.' dedi ve ilâve etti: 'Ey Abdülmuttalip, O'nun nübüvvetinden sana nasîb olmaz. O geldiğinde sen bulunmayacaksın bu dünya âleminde. Ama sonrasında, o ağacın dallarına tutunan o kişiler, O'nun dinine girip, O'ndan nasiplenirler."

.

Bu hâdiseden sonra, yıllar geçer aradan. Bu rüyayı hiç unutmamış olan Ebû Tâlip, o kutlu yeğeninin bi'setine müteâkip, bu sırlı rüyâyı gelip ona anlatınca; Habibullah (s.a.s.), rüyâyı dosdoğru şöyle tâbir ettiler:

"Gördüğün o büyük ağaç,
Muhammed'ül Emîn'dir."

Bu rüyadan tam yedi asır sonra bir rüya daha görülür, sembol yine aynıdır; ulu ve nurlu bir ağaç.

İleride kuracağı Devlet-i Âli'nin manevi mimarı olacak olan Osman Gazi, rüyasını Şeyh Edebâli'ye açar. O da, tebessümle ışıldayan bir simayla der ki: "Müjdeler olsun Osmancık, bey olacaksın. Bağrından çıkacak bir devlet üç kıtaya yayılacak, Allah'ın izni ve inayetiyle. Rüyan da bunun muştusudur."

Rüya aynıyla vaki olmuştur. Belki de bu manidâr rüyadandır, Devlet-i Âl-i Osmanî deyince akla hep ulu bir çınar, çınar deyince de Osmanlı gelir.

Aradan yine bir tam yedi asır daha geçer. Bir tarihî devr-i daimin haberi, rüya olarak düşer 'zamanın harikası' birisinin ruh aynasına. Kur'an kalesinin yıkılmakta olduğunu görür, onu savunma adına ortaya atılır ve haykırır: "Kur'an'ın sönmez ve söndürülmez hakikatini bütün dünyaya duyuracağım"

Evet, üç hülyanın ortak ruhu; Nübüvvet ve Kur'an nurudur ve 'asrın o garibi' nurlu hakikatlerin ahir zamanda bir ağaç gibi Anadolu'nun bağrında kök saldığını, kimsenin artık onu söküp atamayacağını ve bir elli sene sonra dallara ve meyvelere duracağının rüyalarını görmüş ve dillendirmiştir.

O nuranî ağacın dalları ve meyveleri hükmündeki o "Neslî Âti"ye seslenir.

Bir üçüncü cemreyle, aynı kökten neşet eden, şecere-i Tûba hükmündeki bu ağaç şehbal açmıştır artık. Bu son mahsul ağacın

özsuyu; gözü ceyhuna dönenin hitap çiçeğinin gözyaşları ve insanlığa hizmet deyip, hicret deyip dünyanın en ücralarına dek koşturanların alınlarında biriken terleridir.

O ağaçta bir nur vardır ve vaat edildiği gibi Var Eden (c.c.) o nuru tamamlayacaktır. Bu yeni çağrının münadisinin sözleriyle özetleyelim:

Altın yamaçlarda zümrüt ağaçlar,
Hicrân kervanına ulaşıp gitmiş.
Kıvılcım var, o ürperten sönüşten,
Kıvılcımda mesajlar var dönüşten.

ULVİ GAYE

Çağın o garipleri ki "hicret" deyip yollara dökülürken hep "O"nu (c.c.) aramaktalar. O yiğitler ki hep hayır düşüncesiyle, hayırda yarışmak için hareket ederek destanlar yazmaktalar. Hayırda üstün olma yarışı...

Dolaşıp dururlar, her koyda ayrı bir bahar
Onların bağrına diken ekenler gül toplar

Hizmete gönül vermiş olan bu eğitim gönüllülerinin tarihe şan verecek kahramanlıklarından biri çok önceden takdir buyrulmuş bir kaderi ne güzel misallendirmektedir:

"On sene önce Trabzon'da üniversitede okurken bir rüya görmüştüm. Ağabeyimle Erzurum'da bulunuyorduk; cami girişinde kale gibi muazzam yapılar vardı. 'Ama burası Erzurum da olamaz', diye konuşuyorduk.

Bu rüyadan bir yıl sonra Erzurum'a öğretmen olarak gittim. Oradan da iki sene sonra Kırgızistan'a gittim. Rüyamda gördüğüm cami girişlerinin Kırgızistan'da olduğunu hayretle gördüm. Ama yanımda ağabeyim yoktu. Daha sonra ağabeyimin de öğretmen olarak Özbekistan'a gelmesiyle, beraberce Özbekistan'da aynı şekilde inşa edilmiş binayı beraber gezip görmemizle rüyam aynen çıkmış oldu."

Hep onların türküsünü seslendiren, onların ufkunu açan zat, onlar için bir yerde:

"Fatih dönemini seçmekle bu dönemi seçmek arasında

bana bir tercih hakkı tanısalardı bugünkü durumumu seçerdim. Eğer dünyanın dört bir yanında çalışan, çabalayan arkadaşların kuvve-i maneviyesine arpa kadar katkıda bulunuyorsam, Allah o istikamette beni istihdam ediyorsa, şu andaki konumumu cihan hükümdarlığıyla değişmem." diyor ve hayra ve güzelliğe akortlu olanların destanlarını taçlandırıyor şu mısralarla:

"Işık ordusu, aydın nâsiyelerinde nûr,
Sînelerinde derin ve sımsıcak mutluluk
Götürürler her tarafa kucak kucak huzûr;
Gözlerinin içinde buğulanır sonsuzluk."

HER YERE ULAŞMA

"Bir gün benim nâmım, güneşin doğup battığı her yere ulaşacaktır."
Hadis-i Şerif

"*Bir gün benim nâmım, güneşin doğup battığı her yere ulaşacaktır.*" Bu bir gaybî haberdir sahibinden. İnanmışlar için bir gaye-i hâyaldir, çizilmiş bir ufuktur ve gösterilmiş bir hedeftir. Hatta Kumandan-ı Nebi (s.a.s.) tarafından buyrulmuş bir emirdir: "Benim adım, güneşin doğup battığı her yere ulaştırılsın."

Mesajı alan, durumdan vazife çıkaran sahabeden Osmanlı'ya o kutlular geçidi bu bilinçle arzın dört bir yanına at koşturmuşlardır.

O ruhla değil midir ki; ilerlemiş yaşına rağmen, binlerce kilometre yol kat edip gelmiştir Bizans surlarının önüne Mihmandar-ı Resul Eba Eyüb el Ensarî Hazretleri. Yüzyıllar sonra da olsa, Fetih Müjdesi'nin şehbâl açışına şâhit olabilmek için/ tohum olabilmek için düşmüştü, sonradan adını verdiği o semtin bağrına.

Ya da; Sibirya buzulları içinde bile sahabi mezarlarının bulunmasını başka nasıl izah edebiliriz ki. Bu mülahazalarla İslâm ordusu Talas Nehri kıyılarına dayanmasaydı, bizler millet olarak İslâm'la nasıl müşerref olabilecektik ki.

O merkezkaç kuvvetinden gücünü alan atılım bir noktaya

geldi ve durdu ama Nâm-ı Celîl hâlâ ulaşamamıştı güneşin doğup battığı her ufka. Ashab-ı Kehf'in uykusuna benzer bir uyku ve bekleşme döneminden sonra ikinci bir diriliş ve atılım mevsimi başlamıştı. Asrın başında seslenen münadinin "neslî cedid" diye isimlendirdiği bir gençler topluluğu yücelerden yüce bir makamdan ferman almış sayıp kendilerini, düştüler yollara. Kimisi çöllere, kimisi buzullara, kimisi bozkırlara...

Barış Manço'dan dinliyoruz:

"Tayland'da tutuklanıp hapse atıldık. Bize geçmiş olsun demeye dört tane delikanlı geldi. Allah'ın Tayland'ında, oranın Artvin'i olan bir şehirden. Bunlar oradaki Fatih Koleji'ndeki dört tane öğretmendi. dört delikanlı. "Bizler buradaki Fatih Koleji'nden." dedikleri anda benim itikadım sarsıldı. "Bir dakika bir dakika" dedim. "Burası Tayland, Tayland'da sınır bir şehir, n'apıyorsunuz?" dedim. Onlar da : "Ağabey bizim burada Fatih Kolejimiz var, öğrencilerimize burada Türkçe eğitim yapıyoruz." dediler. Bu bir örnek sadece. Bunu iki binle çarpın. Ben bunları görüyorum. Kuala Lumpur'dan Manila'ya kadar. Kopenhag'da da var, Londra'da da var. Bu harika bir eğitim seferberliğidir."

Konuyla alakalı olarak, İşadamı İhsan Kalkavan'ın Barış Manço'yla ilgili bir hatırasını nakledelim:

"*Akşam vakti giderken Barış'ı otelin lobisinde gördüm. Zaten eski dostumdu. Kendisi de bu eğitim kurumlarının sevdalısıydı. Onun da bir sürü anıları var bu okullarla ilgili gittiği yerlerde. Hatta bir gün Hocaefendi'ye dedi ki:*

'Hocam, çok enteresandır. Bazı yerlere herhalde ayağını ilk basan Türk benim, diye gururlanırken bir de bakıyorum ki Türk bayrağı Türk okulu. Şaşırıyorum. Yani buralara ilk defa gelen Türk gibi övünürken orada okulları görünce aklımı oynatasım geliyor. Yani buna nasıl muvaffak oldunuz?' dedi. Hocaefendi'ye bir gün böyle bir soru yanımda atfetti kendisi.

İşte, dedim ki Barış'a:

'Hadi gidelim bu çocuklar seni çok sever, mutlaka bu okullara gidelim. Görsünler seni, heyecan duyarlar.'

Barış dedi ki:

'Ya İhsan, gidelim ama benim uçağa yetişmem gerek.'

Ben de:

'Ben seni yetiştireceğim. Gel gidelim yolumuz zaten havaalanı yolu üzerinde, çocuklar seni bir görsün yeter.'

Okul sadece beni bekliyordu ama Barış yanımdaydı. Okula gittik hemen. Bir sarılma kucaklaşma oldu. Dedim ki:

'Ya ne olur çocukları çağırın da gelsinler Barış'ı görsünler.'

Çünkü akşamdı ve orada bulunanlar yatılı talebelerdi. Onları çağırdılar 'Yatılı talebeler bize biraz gösteri yapsın' dedik. Onlar da hemen Barış'ın parçalarını okumaya başladılar. Barış'ın bir sürü parçası ve Barış yanımda (Allah kendisine rahmet eylesin) ağlıyor ve diyor ki:

'Ya İhsan, bunları ben böyle okuyamıyorum bu nasıl iş?'

Barış'ın oraya geleceğinden hiç kimsenin haberi yok. Hiçbir organizasyon yok. Ben buna şahit olmuş bir insan olarak söylüyorum. Yani Barış'ı getireceğim, götüreceğim diye bir şey yok. Giderken lobide gördüm ve zorla kolundan tutup getirdim ve öyle bir durum oldu ki Barış'a dedim:

'Barış hadi uçağa geç kalıyorsun. Seni yetiştireyim.'

O da:

'Ya giderse gitsin, ben yarın gelirim seninle.' dedi. Uçağa sonuncu binen yolcu olarak zorla yetiştirdim. O kadar duygulandı, o kadar keyif aldı."

GRÖNLAND

Gözü yaşlı hatip, "Buzullarda dahi yad-ı cemili duyurabilecek birileri olsa." sözlerini bir işaret gören Kuzey ülkelerinden bir grup civanmert, oturmuş aralarında müzakere etmektedirler. Buzullar denilen yer, bulundukları ülkenin yukarılarındaki Grönland. "Orada da yaşayanlar var madem, birileri olmalı o zaman" diye konuşurlarken aralarında, başlarındaki zat sorar; "Oraya gidecek bir gönüllü arkadaş var mı?" ordaki eğitim gönüllülerin hepsi ellerini havaya kaldırır. Fakat birisi daha bir farklı. Yutkunarak der ki:

"Hocam, ben de talipliyim oraya ailece. Şöyle bir de durum var. Dün gece rüyamda bir deve geldi yanıma, çöktü dibime ve bana dedi ki: 'Ben Hz.Muhammed'in (s.a.s.) devesı Kusva'yım. Bin sırtıma seni bir yerlere götüreceğim.' Bindim, uçsuz bucaksız çöller aştım, beni bir yere getirdi ve bana dedi ki: 'Senin yeni görev yerin burası.' Ben de indim, vazifemin başına geçtim, orası Grönland idi."

Büyüğü de, "Vazifeni almışsın kardeş, bize de hayırlı olsun demek düşer." diyordu. Daha yenilerde giden o kardeşimiz, çok kısa zamanda öyle bir eminyet telkin etti ki oradaki insanlara, komşusu olan Grönlandlılar bir yere giderlerken evlerinin anahtarını ona teslim eder olmuşlardı.

Ötelerden bir gaybi emirle yolları çizildiyse. Hedef güneşin doğup battığı her yere yad-ı cemili ulaştırmak olunca. Binekleri

Hz.Muhammed (s.a.s.) Mekke'den Medine'ye hicret ederken bindiği o mübarek deve oluyordu. Bu niyetle yola çıkanlar bilsin ki, takdir edilen yolculukları hep bu ayarda.

RÜYALARDAKİ SIRLAR

İnsanoğlu gündüz neyle meşgul olursa geceleri de onlarla hemhal olur. Gündüzleri para peşinde koşanlar, geceleri para sayma hülyalarıyla sabahlar. Gündüzleri insanların hayrına ve iyiliğine koşturanlar, gecenin derinliklerinde rüyalarında o hallerine ait remizlerle hemdem olur dururlar.

Rüyalar, halen sırları tam çözülememiş bir muammadır. Rüyalar ki bazen insana gelecekten bazı işaretlerle yol gösterir, bazen de insanların sıkıntılı olduğu anlarda nefes alacak pencereler açar, gönüllerine su serper.

Ahir zamanda da rüyalar, kutlu nesillere birer yol işareti hükmünde olabilir. Günümüzde bunlara delil binlerce rüya ve müşahit vardır:

"Bombay'a geleli on beş gün olmuştu ve havalimanı yakınında 35 metrekarelik küçük konağıma, daha doğrusu gecekonduma yerleşmiştim. Evet, ev tutmam bir hayli zor olmuştu, çünkü kimse ev vermek istememişti. Müslümandım, ismim Mehmet Ali'ydi. Hintçe değil, İngilizce dahi bilmeyen 22 yaşındaki bu yabancı gence kim ne diye güvenip de ev versindi ki... Ama elhamdülillah, başımı sokacak bir evi -çok yüksek fiyata da olsa- bulmuştum.

Eve yerleşeli iki ay kadar olmuştu. Dışarı çıkıyor, çevreyi öğreniyor, "Neyi nerede bulurum, nasıl yaşarım." diye düşünüp duruyordum. Benim gibi yeni biri için 23 milyonluk Bombay'da hayat çok zordu. Tanıdık, konuşabileceğim kimsem yoktu.

Zaman çok yavaş ilerliyordu. Vakit geçmek nedir bilmiyordu. Memleketten ayrılmanın bu kadar zor olacağını bilmiyordum. Üniversiteyi memleketimde okumamıştım ama buradaki bu yalnızlık beni bitiriyordu. En büyük kavgam; geçmek bilmeyen zamanlaydı.

Neredeyse ikibuçuk ayı tamamlamıştım, artık kararımı vermiştim, buralardan gidecektim. Dayanmak zordu ve günlerim hep ağlamakla geçiyordu. Gece geç vakit bu düşünceyle namazımı kılıp yattım.

Rüyamda Peygamber Efendimiz (s.a.s.) bir taht üzerinde oturuyordu. Ben sağ tarafına, dizinin dibine oturmuşum. Karşıdan beyaz atıyla çok heybetli bir şekilde Abdulkadir-i Geylanî Hazretleri geldi, atından indi, Efendimize (s.a.s.) selam verdi. Sonra elindeki kırbaçla bana vurdu ve dedi ki: 'Kalk ve Allah'ı anlat.'

Ben nasıl kalktığımı bilemedim. Bütün ışıkları açtım, elimi yüzümü yıkadım. İşte o gün bu davanın O'nun davası olduğunu anladım. O günden sonra önümdeki yollar bir bir açılıverdi, Allah'ın inayetiyle. Aradan koca bir 5 yıl geçti. İlk geldiğim günlerde Bombay'ı gezerken dualar okuyarak geçtiğim o yerlerde Hintli ağabeyler, bize sahip çıkan insanlar var. İçinde olmama rağmen bunların nasıl ve ne şekilde oluverdiğini halen anlayabilmiş değilim,."

Aynı kutlu eğitimci, başka bir rüyasını daha anlatıyor:

"Bombay'dan iki farlı dinin temsilcisini Delhi'deki bir toplantıya davet etmiştik. Arkadaşlar Hindistan'ın başka yerlerinden de aynı şekilde misafirler davet etmişlerdi. İlk defa böyle bir organizasyon gerçekleştiriyorduk.

Bizler birkaç gün öncesinden Delhi'ye gelmiştik. Akşam bir toplantı yapmış ve neler yapılacağını konuşmuştuk. Gece on ikiyi çoktan geçmişti. İçimde hem ürperti, hem korku, hem de telaş vardı. Bu, ilk defa yapacağımız bir programdı ve ilerisi adına çok önemliydi.

Bu endişeyle uyudum. Genelde uykum ağırdır ve namaza kendi başıma zor kalkarım fakat o sabah aniden uyandım. Yüzüm kapıya doğru idi. Kapı açıldı, Efendimiz (s.a.s.) içeri girdi. Yüzüne bakamıyordum, gözlerim yerdeydi. Yanıma geldi, başımı okşadı ve: "Korkma." dedi.

Ben mübarek ayağını ve cübbesini görebiliyordum. Kendimi çok zorladım, başımı kaldırayım ve O'nun (s.a.s.) yüzüne bakayım diye ama başımı bir türlü doğrultamadım. Sanki bütün vücudum tutulmuştu. Oysa gözlerim açıktı ve onu görüyordum. Başımı okşadı, sırtımı sıvazladı ve kapıyı kapattı, çıktı. Sonra vücudumu oynatabildim. Zaten sabah ezanı vaktiydi. Arkadaşları namaza uyandırdım. Artık çok rahattım. Arkadaşlar 'Nasıl olacak?' diye sorup duruyorlardı ama ben biliyordum ki O (s.a.s.) bizimleydi."

Son olarak gönüllere su serpen bir başka rüya anlatacağız:

"Buralara gelişimin ikinci haftasıydı. Yeni bir şehre gidecektim. Endişeliydim. Ahmet Ağabey'in başlarda bana eşlik edecek olması biraz içimi rahatlatıyordu.

Üçüncü haftanın ilk günleriydi. Ahmet Ağabey bana:

'Sen önce bir gidip gelsen, bir baksan, İngilizcen de fena sayılmaz. Hem oraları görmüş olursun.' demez mi... Ne diyeceğimi şaşırdım, 'Tamam abi, siz bilirsiniz.' deyiverdi dudaklarım.

Ertesi gün tek başıma tren istasyonuna gittim. Ortalık ana-baba günü gibiydi. Gişeye gidip bileti nasıl alacağımı sordum. Görevli yarı Hintçe yarı İngilizce bir şeyler anlattı. Sonra üst katı gösterdi:

'Yabancılar oradan...' dedi. Üst kata çıktım. Herkes form dolduruyordu, ben de birine baka baka doldurdum. Her şey bana yabancıydı. Sıraya girdim, sıra bana geldiğinde görevliye parayı uzattım, bilet istedim. Görevli:

'Bu paranın kaynağı nedir?' demesin mi...

'Ne demek, kaynağı nedir? Bankadan çektim.' dedim.

'O zaman işlem kağıdını getir.' dedi. Oradan çıktığımda hava kararmaya yüz tutmuştu. Yarın yeniden gelirim diye düşündüm.

Perşembe günü sabahtan gittim, işlem kağıdını gösterdim, parayı verdim. Adam bana devamlı aynı soruyu soruyordu. Hiçbir şey anlamıyordum. Kelimeler bana çok yabancı idi. Ne derse, evet, diyordum. Adam benim hiç bir şey anlamadığımı görünce kendine göre bilet kesti. Bana ısrarla sorduğu şeyin, alt yatağı mı üst yatağımı istediğim olduğunu sonradan öğrendim.

Akşam olmuştu. Her perşembe toplanır, sohbet ederdik. Türkiye'den esnaf, misafir varsa onlar da katılırdı. Sohbete Delhi'ye fuara gelen 3 esnaf da katıldı. Onlara cumartesi günü trenle Bombay'a gideceğimi, söyledim. Herkes şaşırmıştı. Türkiye'den gelen esnaflar:

'Orada kim var?' diye sordular.

'Kimse yok.' dedim.

'Eee, nereye gideceksin?' diye sordular bu sefer.

'Bilmem, olacak inşallah.' dedim.

Öğretmen arkadaşlar da şaşırmışlardı. Kimse bu kadar çabuk ve ani gideceğimi zannetmiyordu. Esnaflardan biri:

'Fuarda bugün Mustafa isimli biriyle tanıştık. O da Bombay'da yaşıyormuş. Evi varmış, onu satmaya gelmiş satamıyormuş. Gel onu bir arayalım, belki sana yardımcı olur.' dedi.

Dünyalar benim olmuştu. Hemen o şahsı aradık. Çat-pat anlaştık. Beni karşılayıp bana otel ayarlar mısınız diye sorduğumda olumlu cevap verdi.

Böylece oralarda birilerini bulmuştuk. Cumartesi günü herkesle vedalaştıktan sonra akşama doğru trene bindim.

Az sonra akşam vakti girdi. Namazımı kıldım. Yemek getirdiler, yedim. Kompartımanda 6 kişiydik. Hepsi yabancı idi, birbirleriyle konuşuyorlardı ama ben ne bir şey anlıyor ne de konuşabiliyordum ve bundan çok utanıyordum. Gece olmuştu. Ranzalar açıldı ve yattık.

Rüyamda yeşil, Osmanlı mimarisi olduğu belli bir caminin demirden kapısının önüne geldim. Kapı açıldı. Cami uzun, ince ve dar idi. Efendimiz (s.a.s.) mihrabtaydı, sahabi efendilerimiz saf saf dizilmişlerdi. Birisi işaret parmağıyla saflar arasındaki boş yeri gösterdi. Oraya geç, der gibiydi. İşaret ettiği yere geçtim ve uyandım.

Sabah olmuştu. Tren istasyonu mahşer yeri gibiydi. Trenden indim. Mustafa Ağabey'le zor da olsa buluştuk. Beni otele götürüp götüremeyeceğini sordum. 'Tamam ama önce seni bizim şu satılamayan eve götüreyim, kahvaltı yapalım, sonra gideriz.' dedi.

Ev denize nazır, üç oda bir salondu ve güzel bir yerdeydi. Evde neredeyse hiçbir şey yoktu. Kahvaltıya oturduğumuzda:

'Gece bir rüya gördüm.' dedi.

'Hayırdır abi.' dedim.

'Rüyamda camideydim. Efendimiz (s.a.s.) ayakta, sahabi efendilerimiz ayakta idi. Bekliyorduk. O sırada içeri biri geldi, yerini aldı. Ben de uyandım.' dedi.

'Abi bu rüyayı ne zaman gördünüz?' dedim

Vaktini söylediğinde anladım ki aynı rüyayı aynı zamanda, aynı şekilde Rabbim bana da göstermişti. Ben de rüyamı anlatınca:

'Seni artık bırakamam, misafirimsin.' dedi.

İşte on beş yıldır satılamayan bu ev ilk evimiz olmuştu.

TEVEKKÜL

"Sen Allah'a tevekkül et: Allah, vekil olarak yeter." (Ahzab, 33/3)

O (c.c.) günümüz hizmet ve hicret sevdalılarının her daim havli, kuvveti ve en güzel vekili, diğer mahlukatın da olduğu gibi... Zira bir ince ağaç kökü bile O'ndan (c.c.) aldığı güç ile "bismillah" der, koca taş ve kayaları şak eder, ikiye böler. İpek gibi yumuşacık kökler birer asa-i Musa kesilir, taşlardan ihtiyacı olan suyu çıkarır.

Minicik tohumlar, O'nun (c.c.) emriyle bağırlarında taşıdıkları ulu ağaçları yeryüzüyle buluştururlar.

Bütün mevcudat lisanen "Bismillah" der, O'nun (c.c.) adını anar, O'nun (c.c.) kuvvetine dayanır, vekil tanır.

Zamanımızda öyle civanmertler, öyle iman ve tevekkül abideleri var ki, insanlığın şerefini kurtarıyorlar ve O'nun (c.c.) sözüne canlı şahitlik ediyorlar. İşte onlar O'nun (c.c.) adını, nam-ı celilini duyurabilmek için dünyanın dört bir yanına hicret etmekteler; Afrika'nın cangıllarının içine, Orta Asya'nın steplerine, Sibirya'nın buzullarına kadar... Dillerini, dinlerini bilmedikleri oradaki topluluklar arasında bütün imkansızlıklara rağmen O'nun (c.c.) adının şehbal açmasına vesile olmaya çalışmaktalar.

Arşimed, kaldıracın gücünü anlatmak için:

"Bana bir dayanak noktası bulun, dünyayı bile yerinden oynatırım" diyor. İşte inananlardaki istinat noktası da O'na (c.c.) olan imanlarıdır. Böylesi bir rezonansa mazhar birisine kim ilişebilir ki? Böyle birisi nerede vartaya düşer ki?

EMİN İNSANLAR

"O, kendisine uyulan, emin bir elçidir"
(Tekvir, 81/21)

Emin idi namı; Muhammed-ül Emin. Cahiliye devrinde bile O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) böyle çağırmakta ve anmaktaydılar; dürüstlüğü ve güvenilirliği sebebiyle. "Emin"liği, peygamberliğinin alametiydi

O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) emin olduğuna bizzat Rabbi şahitlik ediyor ve kelamında tasdik ediyordu: "O, kendisine uyulan, emîn bir elçidir"[4]

Bir yola gidecek olanlar (en emin olarak O'nu bildiklerinden) mallarını-mülklerini O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) emanet edip giderlerdi seferlerine.

Onlar ki sonra gelip O'ndan (sallallahu aleyhi ve sellem) emanet kalan davanın takipçileri ve emanetçileri idiler.

Sibirya'da bir kış gecesi; saat gece yarısını az geçmiş. Bir grup öğretmen her zamanki haftalık görüşmelerini yapmış, okullarına dönmekte. Görüşmeyi yaptıkları arkadaşlarının evi ile okulları arasında elli adım ya var ya yok.

Okul binasına girmelerine birkaç adım kalmıştı ki; Sibirya'nın sert soğuğunu yırtarak gelen bir motor sesi duyuldu. Bir cip, okul bahçesinin kapısından son sürat geçerek, gelip önlerinde

---

[4] Tekvir, 81/21.

durdu. Cipten polisler inmiş ve onları bir hışımla arabaya bindirmişlerdi.

Neler olup bittiğini anlamayamamıştı öğretmenler. Bu ani şoku atlatabilenlerden birisi:

"Biz bu okulda öğretmeniz." diyebildi. Ama ne çare, kimsenin onları dinlediği yoktu. İlle de götüreceklerdi onları. Öğretmenlerde hafiften bir telaş, bir korku belirdi. Bir başka öğretmen soluğunu toparlayıp:

"Bari arkadaşlarımıza haber verelim, bir yerlere gittiğimizi!" dedi, bu söz de bir duvara çarpmış gibi geri döndü. Bir cipte, bilinmeyen bir yere doğru, okullarından hızla uzaklaşıyorlardı.

Okula çok da uzak olmayan bir yere gelmişlerdi. Burası magazin dedikleri, onların da önceden arada bir uğradıkları alış veriş yeriydi.

Öğretmenleri karga tulumba indirip orada dükkanı bulunan yaşlı bir bayana, onları göstererek:

"Bunlar mıydı?" diye sordular. Yaşlı kadın öğretmenleri karşısında görünce afallamıştı. Arada bir alış verişe gelen bu gençleri hemen tanımıştı. Sinirlenerek, polislere dönüp:

"Siz ne yaptınız; bunlar Türk Lisesi'nin öğretmenleri. Bunlar; adam öldürmek, bıçaklamak ve hırsızlıktan geçtim, sigara bile içmezler. Hemen bırakın çocuklarımı." diyerek polisleri bir güzel azarladı. Polisler özür dileyip o öğretmenleri okula geri bıraktı.

Sabah olunca, olayın perde arkası aydınlandı. O gece üç kişilik bir grup birilerini dövmüş, bıçaklamıştı. Öğretmenler de üç kişi olduğu için; emniyet güçleri onları tutuklamıştı.

İNAYET SIRRI

"Her nerede olursanız,
O sizinle beraberdir."
(Hadîd Sûresi, 57/4)

Yüce Kelamında Mevlâ: "İyi biliniz ki Allah'ın (c.c.) dostlarına (Dünya ve ahirette) korku yoktur ve onlar (çalışmalarının mükafatını alamamak ve maksutlarına ulaşamamak gibi) hüzne (üzüntüye) de düşmeyeceklerdir." (Yunus 62-63) buyurmaktadır. Evet, insan Cenab-ı Hak'tan istese ve O'nun koyduğu kaide ve kurallara sebepler cihetiyle riayet etse ve inayetine tevfik-i hareket etse; ona dünya bir şehir hükmüne geçebilir.

Orta Asya'nın bir uç şehrinde Türk okulundaki görevlilerin hemen hepsi o yaz memleketlerine gitmişlerdi. Bu, bir tatil olmasının ötesinde, biraz da zorunluluktan kaynaklanmıştı. Duruma vaziyet etmek üzere iki öğretmen kalmıştı geriye.

Kaldıkları evdeki telefon yurtdışına kapalı olduğundan, düzenli olarak telefon etmeye çıkıyorlardı. Telefon, eskiden kaldıkları lojmandaydı ve evlerine yaya olarak beş dakika mesafedeydi.

Yine telefon etmek için lojmana geldiklerinde telefonun çalışmadığını gördüler. Kaldıkları eve yaklaşmışken, aynı apartmanda oturan bir delikanlı karşılarına çıktı ve telaşla evde yangın çıktığını söyledi. Evden dumanlar yükseliyordu.

Öğretmenlerden Halil Bey içeriye attı kendisini. İlk önce kapıyı, pencereyi açtı; zira içeride göz gözü görmüyordu. Biraz sonra duman dağıldı. Neyse ki alevler evi sarmadan yetişmiş ve az bir hasarla hadiseyi atlatmışlardı. Telaşları yatıştıktan sonra düşündüler "Ya telefon çalışsaydı ve onlar geç kalsalardı..."

Her zaman olduğu gibi himayesini bir kez daha hissettiren Rabbimiz; sahipsiz olmadıklarını bir kere daha kudret eliyle göstermiş ve o karasevdalıların, içinde bulunduğu durumun daha da zorlaşmasına izin vermemişti.

YILLARIN DUASININ TAHAKKUKU

Orta Asya'daki hizmet erlerinden Ergün Bey ve birkaç öğretmen arkadaşı, mutad aile ziyaretlerinden birindeydiler.

Evde seksen, doksan yaşlarında bir nine vardı.Uzaklardan, Sibirya taraflarından gelmişti. Öğretmenleri sıcak bir gülümsemeyle karşılamıştı. Bu pırıl pırıl gençlerin bir de Türk olduklarını ve Türkiye'den geldiklerini öğrendiğinde sevinci bir kat daha artmış, oldukça heyecanlanmıştı. Yüz hatlarından ızdırap dolu yıllar geçirdiği okunabilen ninenin, dindar ve inancı sağlam birisi olduğu anlaşılıyordu.

Öğretmenlerle konuştukça açılıyor, bir yürek ürpertisiyle anlatıyor, anlatıyordu. Çocukluk yıllarından bahsetmeye başladı; varlıklı bir ailenin altı çocuğundan birisiydi. Kaderin cilvesi, çocukluk döneminde devrim olmuş ve Stalin başa geçmişti. Rusya çapında özellikle de Tatarlara karşı büyük bir soykırım başlamıştı. Onlar da bu acımasız soykırımdan nasiplerini almışlardı. Devlet, ellerindeki bütün mallarını almış, üstüne üstlük babalarını da katletmişti. Yıllarca dostça, kardeşçe birlikte yaşadıkları komşuları ve diğer köylüler bir anda onlara düşman kesilmişlerdi. Anne ve altı çocuk yapayalnız kalmışlardı. Çok çile çekmişler, çok gözyaşı dökmüşlerdi.

Yıllar geçmiş ve o eski yurtlarından, vatanlarından haber almışlardı. Hastalıktan ve kıtlıktan o köyde bulunan insanların hepsi ölmüşlerdi. Yüreklerinin bir köşesinde hep Anayurttaki

soydaşları ve dindaşları vardı. Bir gün gelip onları teselli etmeleri ümidini taşıyorlardı. Bunun için çok dua etmişler, çok el kaldırmışlar semaya.

Sözün burasında, gözyaşlarını tülbentinin kenarıyla silen o yaşlı nine, öğretmenlerin gözbebeklerinin taa içine bakarken, sözlerini şöyle bitirmişti:

"Allah, o döktüğümüz gözyaşlarını cevapsız bırakmadı, hamd olsun O'na."

HER ŞEYİ UNUTMAK

Dövseler, sövseler de unutmak var kaderde, bütün kem sözleri, yapılan fena muameleleri... Evet unutmak var bu yolda, Yunus gibi gönülsüz olabilmek.

İltifatları, gönül alıcı cümle kelamları. Unutmak var kaderde.

Bir hayır yapıldıysa da unutmak var kaderde.

Geride bırakılmış işin varmış, malın varmış, bağın bahçen varmış. Bunları da unutmak var kaderde. İlk hicret ehli gibi, seferdeki Abdullah bin Reveha gibi, ebedî bir serveti kazanmak için.

Hani insan bir Sarayburnu'nda boğaza karşı durup çay içmek ister bazen. Bunları da unutmak var kaderde. Unutmak var o tatları, keyifleri; gecesi- gündüzü belirsiz diyarlarda. Ebedi bir güzelliği bulmak ümidiyle.

Unutmak... Hem öyle bir unutmak ki, unuttuğunu da unutmak.

Her şey unutulabilir, buraya kadar söylenenler de, ama şu Hak beyanlarını hiç unutmamakta büyük fayda var:

"*Yoksa siz, daha önce geçmiş ümmetlerin başlarına gelen durumlara mâruz kalmadan cennete gireceğinizi mi sandınız?*"

.

"*Rab'lerine karşı gelmekten sakınanlar ise bölük bölük cennete sevkolunurlar.*

Nihayet oraya varıp da kapıları açılınca cennet bekçileri 'Selam olsun sizlere, ne mutlu size. Haydi, ebediyyen kalmak üzere, giriniz oraya.' derler. Onlar şöyle karşılık verirler: 'Hamd-ü senalar olsun o Allah'a ki sözünde durdu ve dilediğimiz yerinde oturacağımız şekilde bizi cennete yerleştirdi. Çalışanların mükafatları ne güzelmiş.'

"Unutmak, bazen, çok sevaplı bir fazilettir; bazen de, nisyandan daha büyük bir bela yoktur.

İnsan faziletlerini, meziyetlerini ve elde ettiği başarılarını unutuyorsa, bu çok makbul ve şâyân-ı takdir bir nisyandır. Bir insan, dünyayı ihya etse, can olup her tarafa hayat üflese ve insanlığı ayağa kaldırsa bile, kendi sa'yine terettüp eden bu meseleleri bir daha aklına hiç getirmeyecek şekilde unutmalıdır. Ezkaza bazılarını hatırlasa, o zaman da onların birer nimet-i ilahî olduğu mülahazasıyla ve istidraç da olabileceği endişesiyle;

"Rabbim, bunlar benim için birer nimet miydi; yoksa, beni küstahlaştıracak istidraç sebepleri mi, bilemiyorum. Şayet, birer nimet idiyse, onlardan dolayı Sana hamd ederim. İstidraç olmalarından da Sana sığınırım." demelidir. İşte bu manada, insanın meziyet ve muvaffakiyetlerini unutması çok büyük fazilettir.

Hataları, yanlışları ve günahları unutmak ise, büyük bir beladır. Hatayı söylemek doğru değildir; dinimiz hata ve günahların sayıp dökülmesini yasaklamıştır. Fakat, bir insana -farzımuhâl- "Hatalarını anlat" dense, o, çocukluğundan itibaren ne kadar sürçmesi ve tökezlemesi varsa hepsi önünde yazılıymış gibi bir bir sayabiliyorsa; bütün yanlış adımlarının ve zikzaklarının pişmanlığını her an yepyeni gibi duyabiliyorsa; hatta işlediği yeni ve küçük bir hata ile bütün eski hatalarını da hatırlıyor ve bir kere daha kendini levmediyorsa, bu da çok önemli bir mazhariyettir. Hataları, yanlışları, zikzakları,

riyakârlıkları, sum'aları, bencillikleri ve inhirafları asla unutmama; bunlar sebebiyle kendini sürekli sorgulama. en eskileri bile en yenilerle bir kere daha hatırlama dolayısıyla, her fırsatta nefsi sîgaya çekme. Yetmiş yaşında ve ölüm döşeğindeyken, altmış sene evvel ve daha mükellef olmadığı dönemde yaptığı bir hatayı bile unutmayıp onun hicabını da duyma. İşte burada da unutmama çok önemlidir.

Evet, hata ve günahları sürekli hatırda tutup tevbeye yapışma. meziyetleri ve başarıları da hiç hatıra getirmeyip devamlı sa'ye sarılma. bunlar, fezâil-i insaniyenin iki kanadıdır."[5]

---

[5] http://www.herkul.org/kiriktesti/index.php adresinden.

DÖNMEMEK ÜZERE GİTMEK

Onlar dönmemek üzere gittiler. Küheylanlar çatlayıncaya kadar koşarlar ve yiğitler düştükleri yerlere gömülürler. Düştükleri yerlere de tohum olur, kendinden sonra geleceklere gül bahçesi bırakırlar.

Bir telefon gelmişti: “Hazırlanın, gidiyoruz.”

Gidiyorlardı, yıllardır kendi adına hayalini kurduğu kavuşma arzusu nihayet gerçekleşiyordu. Çok heyecanlıydı Oktay Bey. Kahraman Ağabey’i aklından hiç çıkmıyordu; saçları omuzlarında, civan gibi Kahraman Ağabey’i. Daha düne kadar beraber gezdikleri, muhabbetine doyamadıkları Kahraman Ağabeyleri.

Hava fırtınalıydı. Gecenin bitmekte olduğu bir demde tekneyle çıkmışlardı yola. Sabah karaya çıkmışlardı ama daha epey bir yol vardı; Kahraman Ağabeylerinin, şehit olmadan önce çalıştığı o yerlere.

Akşamı beklemişlerdi, Sergey için. Oktay Bey’in aklına annesinin çok kızdığı zamanlar “Ermeni misin” çıkışması geldi. Bu Ermeni bugün onlara yardım etmeye gelmişti. Sergey, az çok Türkçe de biliyordu, dedesinden öğrenmiş. Dedesi radyodan sürekli Türkçe türküler dinlerlermiş.

Sınırda askerler, eğitimli köpekleriyle çok sıkı nöbet tutuyorlardı. Hemen dağların arkasında bir savaş devam ediyor ve her gün onlarca insan ölüyordu.

Sergey:

"Kapıdan geçemiyeceğiz, o iş olmadı. Tek yol kalıyor geriye, dağların altından ülke sınırını belirleyen bir nehir var, orası ıssızdır, oradan gireceğiz."

Plan buydu, dağların altında ülke sınırını belirleyen nehirden geçeceklerdi.

"Ya Rab Sen ne yücesin." dedi ve içinden duasına devam etti Oktay Bey:

"Gecenin bir yarısı hiç bilmediğim bir yerde, sözlerimin anlatmaya yetmediği bir durumda. Yunus Nebi'n (a.s.) gibi düştüm bahtına; yardım et ne olur."

Sınıra yakın bir yerleşim yerine gelmişlerdi, sokaklarda kimseler yoktu onlardan başka. Yanlarında bir de bebek vardı: "Abbas" Babasının bağrında, nerede olduğunu bilmeden, nereye gittiğini bilmeden uyuyordu. Minik yavru köpek seslerinden uyandı ve ağlamaya başladı.

Çorumlu Ramazan çok heyacanlı görünüyordu. Bir barakanın dibine çömelip sarsıla sarsıla ağlamaya başladı; o yufka yüreği daha fazla dayanamamıştı içinde bulunduğu duruma. Arkadaşı Bayram, onu teselli etmek icin usulca çöktü yanına.

Arkasında saklandıkları barakaların bulunduğu yerden nöbet tutan askerler görülebiliyordu. Ara sıra onları gözlüyorlardı. Sonra gülmekten kendini alamadı Oktay Bey:

"Sanki bizi fark etseler bir şey yapabilecekmişim gibi." dedi içinden.

Saat gece yarısını gösteriyordu. Sergey, geçiş için bir dostunu görmeye gitmiş ama hâlâ dönmemişti. Ülkemizde "Hacı Murat" denilen arabalara benzer, Rus malı Jiguli marka arabayla döndü Sergey nihayet. Saat, gece yarısını geçmişti. İşi ayarladığını, sınırdan karşıya geçecekleri noktada bir arkadaşının rehberlik için onları beklediğini söyledi.

Anne ve babasıyla Abbas, Ramazan, Bayram ve Oktay Bey arabaya binip dağlara yöneldiler. Nehrin geniş olduğu, dolayısıyla akıntının da az olduğu bir yer bulmuşlardı, su epeyce derin görünüyordu. Yanlarına bazı gerekli eşyaları almış, valizlerini Sergey'e vermişlerdi; o, sonradan getirecekti.

Babası, Abbas'ı yukarı kaldırarak suya girmişti bile. Abbas'ın annesi ise beline dek gelen soğuk kar suyunda ayakta durmakta güçlük çekse de aklı yavrusundaydı. Çocuğu için kaygılanmakta olduğu her halinden belliydi; bir ona, bir kocasına bakıyordu endişeyle.

Hepsi de karşıya geçmişti ama elbiseleri sırıl sıklam olmuştu. Ramazan titriyordu ama morali daha iyiydi. Sergey'in bahsettiği arkadaşı bekliyordu onları; Armen kırk yaşlarında, esmer, iri siyah gözlü birisiydi. Çabucak anlattığına göre; yerleşim yerlerine kadar yürüyecekler, sonra onları bir araba alacak ve onları okula götürecekti. Çok mutluydular; nihayet kazasız belasız varmak üzereydiler. Birden asker sesleri işitmeye başladılar. Bir aydınlatma fişeği etrafı gündüz gibi yapmıştı. Onlar da Armen'in arkasından koşmaya başlamışlardı.

Görülmüşlerdi ve saklanmanın bir faydası yoktu. Kaçıyorlardı. Bayram önde koşuyordu ve bir ara askerlerin "DUR" dediğini duyduğunu yanındakilere söyleyerek ellerini yukarı kaldırıp durmuştu. Ramazan ve Oktay ise koşmaya devam etmişlerdi, Bayram'ı geçmişlerdi bile.

Diğerleri de durmamış, koşmaya devam etmişlerdi. "Artık başka bir ülkeye geçmiş durumdayız, nehrin bu yakasına ateş edemezler herhalde" diye düşünüyorlardı. Şunun da farkındaydılar gerçi; gecenin bir yarısı kimsenin olmadığı ıssız bir yerde, kimi kimden sorarsın ki... Bir kör kurşun gelse, kimin haberi olurdu ki...

Nihayet yerleşim yerine varmışlardı. Bir şoför onları bekliyordu. Okula yakın bir yere indirip dönüverdi. Okul; şehrin

biraz dışında, ağaçlar içinde bir yerdi. Avlu kapısından içeri girdiler, uzun ve koridor şeklinde sıralanmış ağaçlar arasından elli metre kadar yürüdüler. Bu tabii koridordan sonra bütün ihtişamıyla okul karşılarına çıkmıştı. Ölümle burun buruna, onca stresten sonra rahatlamış kendilerini adeta Sultanahmet'te Cuma namazına gitmiş gibi hissetmişlerdi.

Okuldakiler, saat kaçta gelebileceklerini bilmediklerinden onları karşılayamamışlardı ama yatacakları yerleri hazırlamışlardı. O yorucu yolculuktan sonra, üstlerindeki elbiselerle öylece uyuya kalmışlardı.

Sabah çok hususî bir gündü. Kahraman Bey'in vasiyetini yerine getirecek ve onun çalıştığı bu okulda işbaşı yapacaklardı. bu bir bayrak yarışıydı ve bu bayrak kaldığı yerden ötelere taşınacaktı.

HER ŞEY İNSANLARA ULAŞMAYA BİR VESİLE

İnsan bilmediklerine düşmandır, diyalog arttıkça önyargılar ortadan kalkar, karşısındakinin güzel yanlarına vakıf olmaya başlar. Belki zamanla o güzelliklere kendisini kaptırıverir. Diyalog bazen samimi bir selamla bazen de bir sıcak çay veya leziz bir yemek ikramıyla başlar.

Hollanda'da yaşayan bir eğitim gönüllüsü her sabah işe giderken orta yaşlı Hollandalı komşusuna selam vermeyi ihmal etmez. Verdiği bu samimi selamlarına pek karşılık alamasa da o çizgisini bozmaz.

Bir akşamüzeri işten eve geldiğinde eşi: "Yan komşumuz bugün biraz hüzünlü döndü eve. Bir sıkıntıları mı var acaba?" deyince bir kurt düşer o öğretmenin içine. Daha fazla duramaz ve gidip komşusunun kapsını çalar. Kapıyı açan Hollandalı, "Ne istiyorsun?" dercesine yüzüne bakmaktadır. Sıcak tebessümlerimden birisiyle selamını verir o öğretmen. Sonra hemen meramını anlatır: "Eşim bugün sizi üzüntülü görmüş. Aramızda komşuluk hakkı var. Bir sıkıntınız varsa yardım etmek isteriz." deyince, komşusunun yüzü şaşkınlıktan allak bullak olur. Önce ne diyeceğini bilemeyen Hollandalı komşusunun, yüzü bir anda yumuşayıverir ve üzüntüsünün kaynağını anlatır;

"Neredeyse yirmi yıldır çalışmakta olduğum fabrika bugün beni kapının önüne koydu. Bundan dolayı çok üzgünüm."

Üzüntüsünü belirten öğretmen şu teklifte bulunur:

"O zaman biraz eliniz sıkışabilir. Paraya ihtiyacınız olursa bizim bir birikimimiz vardı, onu size verebiliriz."

Şaşıran Hollandalı:

"Ama nasıl olur?" diye küçük bir çığlık atar.

Bunun üzerine öğretmen aynı samimi hislerle:

"Biz de komşuluk hakkı diye bir şey vardır. Komşumuz sıkıntıda iken biz rahat uyuyamayız. Komşu dediğiniz, yeri geldiğinde akrabadan da önceliklidir. Mesela benim başıma burada bir iş gelse, evime bir zarar gelse, binlerce kilometre uzaklıktaki ailemin ve akrabaların bana bir faydası olmaz ama sizin ufacık bir girişiminizin dahi çok faydası olabilir."

Anlatılanları ciddiyetle dinleyen komşusu, bu ince düşüncesinden dolayı ona teşekkürlerini sunduktan sonra kapıyı kapatır. Aradan iki gün geçer. Yine bir akşamüzeri bu sefer Hollandalı komşu çalar o öğretmenin kapısını. Bakışlarında bambaşka bir sevgi ve ışıltı gözlemlenmektedir. Hiç selam vermeyen o zat yüreğinden gelerek ona selam verir ve şunları söyler:

"Sen beni her gördüğünde selam verirdin ama ben pek karşılık vermezdim, biliyorsun. Çünkü Müslümanlara karşı büyük bir önyargım vardı. Sizlerle arama mesafe koymaya, sizden uzak durmaya çalışıyordum. Halbuki ne hatalı bir tavır içindeymişim. Ben böyle devam ederken, yirmi yıldır yanında çalıştığım Hollandalı, beni işten attı. Hor gördüğüm, uzak durmaya çalıştığım sizler bana yardım elinizi uzattınız, derdime ortak olduğunuz. Biliyorum ki bu onurlu davranış, sizin âli, yüksek inançlarınızdan ve kültürünüzden kaynaklanmakta ve bu kültürden ben çok etkilendim, şimdi ben de sizlerle bir arada olmak ve Müslüman olmak istiyorum. Dininizi bana anlatır mısınız?"

Rusya'daki bir Türk okulunda yöneticik yapan eğitim gönüllüsü aile, yakın komşularıyla sıcak bir diyalog içindedir. Bir kurban bayramı günü, ailece bir karar verirler; apartmandaki bütün komşulara az da olsa et dağıtacaklardır. En üstten aşağıya

doğru dağıtmaya devam ederler. En son, giriş kattaki karşı komşularının kapılarını çalarlar. Profesör olan evin beyi kapıyı güler yüzle açar. Öğretmen arkadaşımız selamını verdikten sonra: "İyi günler efendim, bugün bizim bayramımız. Bizler bu günde kurban keser ve bir kısmını komşularımıza dağıtırız." der. Bunun üzerine profesör yüzünde koca bir gülümseme ile içeriye seslenir: "Hanım, gelsene. O iyi komşularımız kapımızdalar." Aynı üniversitede öğretim görevlisi olan eşi de kapıya gelir ve büyük bir nezaketle ve ısrarla onları içeriye buyur ederler. Normalde sadece eti bırakıp gitmeyi düşünen öğretmen ve eşi, bu ısrarlara dayanamayarak içeriye girerler.

Bayan eti mutfağa götürürken, kocası heyecanla, biraz da titreyen bir sesle şunları söyler: "Eşimle ben, sizler buraya taşındığınız günden beri hep sizleri izliyoruz ve davranışlarınızı gözlemliyoruz. İnsanlara karşı çok nazik ve yardımseversiniz. Bugün de bayramınızda bizleri hatırlamanız ve böyle bir ikramda bulunmanız bizleri çok duygulandırdı. Artık sormadan edemeyeceğim, sizleri bu kadar üstün karakterli kılan dininiz nasıl bir şeydir, bize anlatır mısınız?"

Bu diyalogtan sonra o karı koca müslüman olur. Sonradan da üniversitede okuyan oğulları onlara katılır.

Uzak bir kuzey ülkesi olan İsveç'teki eğitim gönüllüleri, her bahar yaptıkları kermesi bu sefer şehrin merkezinde bulunan Sergestorg Meydanı'nda yapmaya karar verirler. Türlü türlü Türk yemekleri ve eli işi ürünleriyle Türk kültürüne ait değerleri tanıtmaya çalışmaktadırlar. Yağız bir delikanlı yanında İsveçli bir bayanla yanlarına gelir. İlk sorusu: "Sizler Türk müsünüz?" olmuştur. Başlarında bulunan öğretmenin gülerek: "Evet" demesi üzerine, sonradan Adanalı olduğunu öğrendikleri o delikanlı onların boynuna sarılır. Oradaki yemeklerden eşiyle birlikte birer kap alıp bir kenara ilişen o delikanlı bir çırpıda bu heyecanının sebebini izah eder; İsveçli eşiyle Türkiye'de

tanışmış ve İsveç'e altı ay önce gelmiştir. O zamandan beri de Türkiye'ye ve Türklere ait hiçbir unsurla karşılaşmamış olan delikanlı büyük bir boşluk ve bunalım içine düşmüştür. Yemeğini bitiren delikanlı, eşiyle bir standın önüne geçerek o kermese katkıda bulunmaya çalışır. O günden sonra eğitim gönüllülerinin bütün programlarına eşiyle birlikte katılmaya ve onlarla bir arada olmaya başlarlar. İslam'ı ve Türk kültürünü sağlam kaynaklardan öğretmek istediği İsveçli eşi de kendi inancı ve kültürü içindedir ve kendisiyle omuz omuza hizmet etmeye gayret göstermektedir artık.

GERÇEK ZENGİNLİK

Kimdir zengin; J. Paul Getty'ye göre: "artık parasını sayamayacak durumda" olanlardır, Hz.Ali'ye (r.a.) göre ise: "ilmi çok olan insan" R.W. Emerson'a göre: "elindekini yeterli görebilen"dir. Hasan Basri Hazretleri zenginlik için: "dünya köleliğinden âzâd olmaktır" der.

Nitekim bir keresinde Hz.Ömer (r.a.), inzivada bulunan Peygamber Efendimiz (s.a.s.)'in hanelerine girer ve yerinden doğrulan Efendimiz (s.a.s.)'in mübarek tenlerinde husule gelen hasır izlerini görür. Birçok melik ve idarecinin debdebe içinde yaşadığını bilen ve İnsanlığın İftihar Tablosunu (s.a.s.) böylesine bir tevazu içinde gören Hz. Ömer (r.a.) bu manzara karşısında gözyaşlarını tutamaz. Bunun üzerine Mahzun Nebi (s.a.s.):

"İstemez misin ya Ömer, dünya başkalarının, ahiret bizim olsun." diye buyurur. Başka bir yerde de; melik bir peygamber yada kul bir peygamber olma hususunda muhayyer bırakıldığını, ikincisini tercih ettiğini buyurmuştur.

Ashabına da bunu öğütlemiştir; dünyalık meselelerde, kendilerinden kötü durumda olanlara bakarak hallerine şükretmelerini, kanaat etmelerini, ahirete ve maneviyata ait meselelerdeyse kendisinden makam ve fazilet yönünden üstün durumdakilere bakarak gayret etmelerini tavsiye etmişlerdir.

Bediüzzaman Hazretleri'nin bütün malvarlığı da, daima yanında taşınabilecek kadardı. Böyle bir iktisat ve kanaat ile geçen müstesna bir ömrün hitamında Bediüzzaman Hazretleri, 23

Mart 1960 günü Urfa'daki bir otel odasında, sabaha karşı ebedî âleme göç etmişti. Sabah olunca, önce doktor, ardından tereke hakimi gelir. Bürokratik teâmülleri bütün incelikleri ile işleten hakim, Zübeyir Gündüzalp'in de yardımıyla Bediüzzaman'dan kalan eşyayı tespite başlar:

"Saat, cübbe, seccade, sarık, birkaç parça çamaşır, çaydanlık, bardak, kap-kacak ve onbeş lira madenî para."

Hepsi bir sepete sığacak kadardır. Tereke hakimi şaşkınlık içinde sorar:

"Hepsi bu kadar mı?"

Hayatının büyük kısmında onun yakın hizmetinde bulunan ve onun bir çok ahvaline vakıf olan Zübeyir Ağabey'in cevabı çok nettir:

"Daha ne olsun ki?"

Türkiye'nin en iyi üniversitelerinden birisini bitirmişti. Babasının da hali vakti de yerindeydi. İstediği bir yerde, iyi bir ücretle işe başlaması çok muhtemeldi ama o, daha kârlı bir işe talip olmuştu. Orta Asya'daki okullardan birisine öğretmen olarak gitmişti. Gidişindeki bu hasbîlik; Mus'âb bin Umeyr (r.a.)'ın, şaşalı gençlik döneminde İslâm'la müşerref olunca, bütün imkanları elinin tersiyle bir kenara itip, Medine yollarına tebliğe çıkması gibiydi.

Bir ara memleketine gelmiş, düğününü yapıp gitmişti. Fakat gittiği şehirde evler kaloriferli değildi ve yakacak da bulunmuyordu. İcap ettiğinde arabalarını çalıştırıyorlar araba ısındıktan sonra bebeğin kıyafetlerini orada içinde değiştiriyorlardı.